SAMUEL R. DELANY

PALADIN | SCIENCE-FICTION

Care dintre voi vrea să călătorească până la marginea nopții?
Sunteți făcuți să călcați pe nisip sau preferați călătoriile spre stele?

Anul 3172. Illyrionul este cea mai importantă substanță din galaxie, iar dificultatea obținerii sale are implicații majore pentru omenire. Un echipaj neobișnuit este gata să zboare în miezul unei nove și să extragă șapte tone din prețiosul element. Dar misiunea e mai degrabă sinucigașă când pericolele sunt iminente și pândesc la fiecare pas.

„Trebuie să-i asculți pe nebuni", își zise Katin.
„Sunt din ce în ce mai rari."

www.editura-paladin.ro
ISBN 978-606-8673-50-9

SAMUEL R. DELANY

NOVA

„Iată (cel puţin) câteva moduri în care se poate citi *Nova*: ca o aventură interstelară dinamică şi cu priză la public; ca un arhetip mistic/o alegorie mitică (în care cărţile de Tarot şi Sfântul Graal apar ca simboluri centrale); ca un mit modern spus în jargonul SF..."

Judith Merrill, *The Magazine of Fantasy and Science Fiction*

„Samuel R. Delany este cel mai interesant autor anglo-saxon de science-fiction al zilelor noastre."

Gerald Jonas, *The New York Times Book Review*

„Una dintre cele mai complexe şi pe deplin reuşite descrieri ale unei societăţi interstelare."

Norman Spinrad, *Science Fiction Times*

„Unele dintre scrierile lui Delany au devenit piese de rezistenţă în istoria literaturii science-fiction. *Nova* descrie o lume în care oamenii se pot conecta direct la computere, o mostră a ceea ce se va numi *cyberpunk*."

The New Yorker

„*Nova* se citeşte ca un *Moby Dick* cu efecte speciale!"

Roger Sale, *Time*

SAMUEL R. DELANY

NOVA

Traducere din limba engleză
de Horia Cocoș

PALADIN

Colecție coordonată de: Mihai-Dan Pavelescu
Redactori: Beatrice Feleagă, Tatiana Bucur
Tehnoredactor: Angela Ardeleanu
Coperta: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DELANY, SAMUEL R.
Nova / Samuel R. Delany; trad. de Horia Cocoș. – București: Editura Paladin, 2017

ISBN 978-606-8673-50-9

I. Cocoș, Horia (trad.)

821.111

Samuel R. Delany
Nova
Copyright © 1968 by Samuel Delany

© Editura Paladin, 2017, pentru prezenta ediție
Editura Paladin este un imprint al Grupului Editorial Art..

Pentru Bernard și Iva Kay

Capitolul 1

Dragon, Triton, Hell^3*, 3172*

— Hei, Șoarece! Delectează-ne cu ceva, strigă de la bar unul dintre mecanici.

— Încă nu te-ai îmbarcat pe nicio navă? Îl dojeni colegul lui. Îți va rugini de tot coloana vertebrală. Vino aici și fă-ne un număr.

Șoarecele încetă să-și mai plimbe degetul în jurul gurii paharului. Deși voise să spună „nu", îi ieși un „da". După care se încruntă.

Mecanicii se încruntară și ei.

Era un om în vârstă.

Era un om puternic.

În timp ce Șoarecele își trase mâna spre marginea mesei, epava umană înaintă împleticindu-se. Șoldul i se lovi de tejghea. Degetele lungi i se izbiră de piciorul unui scaun; scaunul dansă pe dale.

În vârstă. Puternic. Al treilea lucru pe care îl remarcă Șoarecele: Orb.

Se bălăngăni în fața mesei. Mâna îi țâșni în sus; unghiile galbene loviră obrazul Șoarecelui. (Picioarele Păianjenului?)

— Tu, băiete...

Șoarecele se holbă la perlele din spatele pleoapelor aspre ce clipeau.

— Tu, băiete. Știi cum a fost?

„Cu siguranță e orb", își zise. „Se mișcă precum un orb. Capul i se înclină înainte. Iar ochii..."

Bătrânul excentric făcu un gest larg cu mâna, prinse un scaun și-l trase spre el. Scaunul scârțâi când bărbatul se așeză.

— Știi cum arăta, cum se simțea, cum mirosea? Știi?

Șoarecele dădu din cap; degetele îi atingeau ușor obrazul.

— Plecam de acolo, băiete, cu trei sute de stele ale Pleiadelor strălucind ca o mare de lapte diamantat în stânga noastră și un întuneric nesfârșit în dreapta. Nava eram eu; eu eram nava. Cu racordurile astea – zise el și își lovi ușor de masă inserțiile din încheieturile mâinii: *clic* – am fost fixat în proiectorul cu rotor.

Barba nerasă ce-i acoperea obrajii se mișca în sus și-n jos în timp ce bărbatul vorbea.

— După aceea, din întuneric a apărut o lumină! S-a întins spre noi, a pus stăpânire pe ochii noștri în timp ce stăteam în cabinele de control și n-a vrut să le mai dea drumul. Era ca și cum întregul univers fusese sfâșiat, iar ziua dădea năvală. Nu doream să decuplez impulsurile senzoriale. Nu doream să mă uit în altă parte. Toate culorile pe care ți le puteai imagina erau acolo, pătând întunericul universului. Și în cele din urmă, am simțit undele de șoc: pereții vibrau! Câmpurile de inductanță magnetică oscilau deasupra navei noastre. Ne-au zguduit atât de rău, încât aproape ne-am dezmembrat bucată cu bucată. Dar deja era prea târziu. Eram orb.

Bărbatul se așeză înapoi pe scaun.

— Sunt orb, băiete. Dar orbirea mea este ciudată: te pot vedea. Sunt surd, dar dacă îmi vorbești pot înțelege cea mai mare parte a cuvintelor pe care mi le spui. Toate terminațiile olfactive sunt moarte, la fel și papilele gustative.

Își așeză palma direct pe obrazul Șoarecelui.

— Nu îți simt fața. Multe dintre terminațiile nervilor tactili au fost de asemenea distruse. Ai fața netedă sau țepoasă și noduroasă ca a mea?

Începu să râdă, și i se puteau vedea dinții galbeni înfipți în gingiile roșii.

— Dan e orb într-un mod ciudat, spuse el, iar mâna îi alunecă în jos, spre vesta celuilalt, apucându-l de șireturi. Da, într-un mod ciudat. Pentru mulți oameni orbirea înseamnă întuneric. Eu, în schimb, am un foc ce-mi arde ochii. Văd în mintea mea acea stea care s-a prăbușit, în timp ce tectumul meu scurtcircuitat sare, țopăie, scânteiază. E ca și când lumina intensă mi-a stimulat încontinuu conurile și bastonașele din retină, a făcut ghem un curcubeu și mi l-a îndesat în orbite. Asta e ceea ce văd acum. Așa cum îmi apari, abia conturat aici, bine definit dincolo, o fantomă expusă prea mult la lumină, atât de departe de mine. Cine ești?

— Ponthicos, răspunse Șoarecele.

Vocea lui suna ca și când ar fi călcat pe lână amestecată cu nisip, scrâșnită.

— Ponthicos Provechi.

Fața lui Dan se schimonosi.

— Numele tău este... Cum ai spus? Îmi crapă capul. Parcă aș avea în urechi un cor ce nu încetează să-mi urle în țeastă douăzeci și șase de ore pe zi. Sinapsele transmit doar interferențe, zgomotul acelei morți prin care steaua trece necontenit de atunci. Abia îți pot distinge glasul, care se aude ca ecoul unui cuvânt strigat de la o sută de metri.

Dan tuși, apoi se reașeză greoi pe scaun.

— De unde ești? întrebă el și se șterse la gură.

— De aici, din Dragon, spuse Șoarecele. De pe Pământ.

— De pe Pământ? De unde? Din America? Vii dintr-o casă mică și albă, de pe o stradă flancată de copaci, cu o bicicletă în garaj?

„Da, desigur", își zise Șoarecele. „Orb, iar pe deasupra și surd." Șoarecele vorbea bine, dar nu încercase niciodată să-și corecteze accentul.

— Eu în schimb sunt din Australia, zise bărbatul. Am crescut într-o casă albă. Am trăit chiar lângă Melbourne. Erau și copaci. Am avut o bicicletă. Dar asta s-a întâmplat cu mulți ani în urmă. Cu mulți ani în urmă, nu-i așa, băiete? Cunoști Australia, de pe Pământ?

— Am trecut pe acolo, zise Șoarecele și se foi jenat pe scaun, gândindu-se cum să o șteargă.

— Da, așa a fost. Dar tu nu știi, băiete! Nu îți dai seama ce înseamnă să orbecăi tot restul vieții tale cu o nová înfiptă în creier, amintindu-ți de Melbourne, amintindu-ți de bicicletă. Cum spuneai că te cheamă?

Șoarecele se uită spre stânga la geam, spre dreapta la ușă.

— Nu-mi amintesc. Zgomotul acelei stele șterge totul.

Mecanicii, care până atunci ascultaseră, se întoarseră la bar.

— Nu-mi mai amintesc nimic.

La altă masă, o femeie cu păr negru își reluă jocul de cărți alături de însoțitorul ei blond.

— Of, am fost trimis la doctori! Spuneau că dacă îmi taie nervii, pe cei optici și pe cei aurali, dacă îi scot din creier, zgomotul, lumina ar putea înceta! *Ar putea*?

Își duse mâinile la față și continuă:

— Cât despre umbrele pe care le văd acum, ar dispărea și ele. Numele tău? Care e numele tău?

Șoarecele avea cuvintele gata pregătite, împreună cu „vă rog să mă scuzați, dar trebuie să plec".

Însă Dan tuși, apoi își duse mâinile la urechi.

— Ahhh! Aia a fost o misiune pentru porci, o misiune pentru câini, o misiune pentru muște. Nava se numea *Roc*, iar eu eram cyborgul competent al căpitanului Lorq Von Ray. El ne-a dus – zise Dan, aplecându-se peste masă – atât de aproape – degetul lui mare atinse ușor arătătorul – *atât* de

aproape de iad. Și ne-a adus înapoi. Îl poți blestema, poți blestema și illyrionul pentru asta, băiete, indiferent cine ești. Indiferent de unde ești!

Dan răcni și își dădu capul pe spate, apoi își puse repede mâinile pe masă.

Barmanul se uită la ei. Cineva îi făcu semn să-i aducă ceva de băut. Își strânse buzele, dar se întoarse, dând din cap.

— Durere, zise și își lăsă bărbia în jos. După ce ai trăit destul cu ea, nu mai este durere. E altceva. Lorq Von Ray e nebun! Ne-a dus cât a putut de aproape de moarte. Acum m-a abandonat, nouă zecimi din mine un cadavru, aici, la marginea sistemului solar. Și unde s-a dus...

Dan răsufla greu. Ceva i se mișca în plămâni.

— Unde să meargă acum orbul Dan?

Dintr-odată, se apucă de marginile mesei.

— Unde să meargă acum Dan?

Paharul Șoarecelui se răsturnă și se făcu țăndări pe podea.

— Tu să-mi spui!

Bărbatul scutură din nou masa.

Barmanul venea spre ei.

Dan se ridică în picioare, răsturnând scaunul, și își frecă ochii cu pumnii. Mai făcu doi pași nesiguri prin lumina soarelui ce cădea pe podea. Încă doi pași. Aceștia lăsară urme lungi, maronii.

Femeia cu păr negru își ținu respirația. Bărbatul blond strânse cărțile.

Unul dintre mecanici porni înainte, dar celălalt îl prinse de braț.

Pumnii lui Dan loviră ușa batantă. Bărbatul se făcu nevăzut.

Șoarecele privi în jur. Un alt pahar căzu pe piatră, dar mai puțin zgomotos. Barmanul cuplă aspiratorul de încheietura mâinii, iar dispozitivul începu să șuiere peste murdărie și peste cioburile pătate de sânge.

— Mai vrei ceva de băut?

— Nu, zise Șoarecele, iar vocea îi șuieră ușor din laringele distrus. Nu, am terminat. Cine era individul?

— Un fost cyborg conectat al navei *Roc*. De-o săptămână ne face probleme. Din multe locuri era dat afară de cum intra pe ușă. Cum se face că nu reușești să te îmbarci?

— Nu am fost niciodată într-o misiune spațială, șopti Șoarecele cu vocea lui aspră. Abia mi-am luat certificatul acum doi ani. Până acum, am fost angajat de o mică firmă de transport ce opera în interiorul sistemului solar pe ruta triunghiulară.

— Ți-aș putea da o mulțime de sfaturi, zise barmanul și decuplă aspiratorul de racordul din încheietura mâinii. Dar n-o voi face. Ashton Clark să fie cu tine.

Rânji și se-ntoarse în spatele barului.

Șoarecele nu se simțea în largul lui. Își prinse breteaua de piele de pe umăr cu unul dintre degetele lui mari și negre și porni spre ușă.

— Hei, Șoarece, vino încoace! Cântă-ne ceva...

Ușa se-nchise după el.

Soarele micșorat proiecta pe munți raze aurii zimțate. Neptun, uriaș pe cer, revărsa pe câmpie o lumină pestriță. Navele spațiale se înălțau în hangarele de reparații aflate la o depărtare de un kilometru.

Șoarecele porni spre șirurile de baruri, hoteluri și restaurante ieftine. Fără lucru și deprimat, își pierdea timpul în cele mai multe dintre ele. Cânta pentru un loc la o masă, dormea într-un colț al dormitorului cuiva, când era adus pentru a asigura distracția la petrecerile care țineau toată noaptea. Nu asta scria pe certificatul lui că ar trebui să facă. Nu asta își dorea el.

Se întoarse spre pasarela ce înconjura Hell[3].

Pentru a face suprafața locuibilă, Comisia din Dragon instalase furnale de illyrion pentru a topi miezul satelitului. Cu o temperatură la suprafață ușor tomnatică, atmosfera era

generată spontan din roci. O ionosferă artificială o menținea stabilă. Celelalte forme de manifestare ale miezului recent topit erau reprezentate de Hell[1] până la Hell[52] – crevase vulcanice care se formaseră în scoarța satelitului. Hell[3] avea o lățime de circa nouăzeci de metri, o adâncime de două ori mai mare (un vierme incandescent se cocea pe fundul ei) și o lungime de peste unsprezece kilometri. Canionul pâlpâia și fumega în lumina palidă a nopții.

În timp ce Șoarecele se plimba în apropierea abisului, aerul cald îi mângâia obrajii. Se gândea la Dan cel orb. Se gândea la noaptea de dincolo de Pluto, de dincolo de marginea stelelor cunoscute sub denumirea de Dragon. Și îi era frică. Pipăi sacul de piele pe care-l ținea într-o parte.

Dragon, Pământ, Istanbul, 3164

Șoarecele furase acel sac pe vremea când avea zece ani. Conținea ceea ce el avea să iubească cel mai mult.

Înspăimântat, a fugit printre standurile cu muzică înșirate dedesubtul bolților albe și a luat-o în jos, printre chioșcurile urât mirositoare a piele întoarsă. Și-a strâns sacul la piept, a sărit peste o cutie cu pipe din spumă-de-mare care s-a rupt, împrăștiindu-și conținutul pe pietrele prăfuite, apoi a trecut printr-un alt portic arcuit, și, pe o distanță de douăzeci de metri, a țâșnit prin mulțimea ce hoinărea pe Aleea de Aur, unde vitrinele îmbrăcate în catifea prindeau viață în sclipirea luminii și a aurului. Mai că a călcat în picioare un băiat care căra o tavă mare cu pahare de ceai și cești de cafea. Șoarecele l-a evitat, dar tava a început să se zdruncine; paharele de ceai și ceștile de cafea s-au clătinat, dar nu s-a vărsat nimic. Șoarecele a continuat să fugă.

O altă cotitură l-a adus pe lângă un munte de conduri brodați.

Noroiul i-a țâșnit de sub picioare când pantofii lui de pânză au călcat pe pavajul distrus. S-a oprit cu răsuflarea tăiată și s-a uitat în sus.

Nu mai erau bolți. O ploaie măruntă cădea printre clădiri. A strâns sacul mai bine, și-a șters fața udă cu dosul palmei și a pornit în sus pe strada șerpuită.

Turnul Ars al lui Constantin, putrezit, nervurat și negru, se proiecta spre cer, din parcare. Când a ajuns pe strada principală, s-a văzut înconjurat de oameni, picioarele lor împroșcând stratul subțire de noroi ce acoperea pietrele. Sacul din piele i se umezise pe trup.

Vreme bună? Ar fi rupt-o la fugă pe scurtătură, pe străzile lăturalnice. În schimb, a continuat să meargă pe strada principală intenționând să-și piardă urma luând monoraiul. Și-a croit drum printre oameni de afaceri, elevi și hamali.

Un vehicul a huruit pe pavaj. Șoarecele a riscat și a făcut un salt pe scara lui galbenă. Conductorul a rânjit – o semilună împestrițată cu aur pe o față oacheșă – și i-a permis să stea acolo.

După zece minute, cu inima încă bătându-i nebunește, Șoarecele și-a luat avânt de pe scară și s-a adăpostit în curtea Noii Moschei. Sub picăturile de ploaie, câțiva oameni își spălau picioarele în bazinele de piatră de lângă perete. Două femei și-au făcut apariția prin ușa batantă de la intrare, și-au recuperat pantofii și au pornit în jos pe treptele sclipitoare, grăbindu-se prin ploaie.

Odată, Șoarecele l-a întrebat pe Leo când a fost construită Noua Moschee. Pescarul din Federația Pleiadelor, ce umbla întotdeauna cu un picior descălțat, s-a scărpinat în părul blond și des, în timp ce se holba la zidurile fumurii care se înălțau spre domurile și minaretele ascuțite.

— Acum o mie de ani a fost. Dar numai o presupunere este.

Șoarecele îl căuta pe Leo.

A fugit afară din curte și a continuat să alerge ocolind camioanele, mașinile, vehiculele de închiriat și troleibuzele ce se înghesuiau la intrarea pe pod. Pe trecerea de pietoni, sub un felinar stradal, a intrat pe o poartă de fier și a grăbit pasul pe scări în jos. Ambarcațiunile mici se ciocneau laolaltă în apa nămoloasă. Dincolo de șalupe, apele de culoarea mușt arului ale Cornului de Aur se înălțau și coborau în jurul pilonilor și al docurilor unde erau ancorate navele cu aripi portante. Dincolo de gura Cornului, peste Bosfor, norii se risipiseră.

Razele de soare se strecurau printre ei și luminau valurile de siaj ale unui feribot ce despica apele în drumul său spre alt continent. Șoarecele s-a oprit pe trepte pentru a se uita la strâmtoarea ce scânteia străbătută de tot mai multă lumină.

Ferestrele din Asia cețoasă reflectau lumina pe zidurile de culoarea nisipului. Acesta nu era decât începutul acelui fenomen care îi făcuse pe greci, cu două mii de ani înainte, să denumească partea asiatică a orașului Crisopolis – Orașul de Aur. Astăzi se numea Uskudar.

— Hei, Șoarece! l-a strigat Leo de pe puntea roșie, care se balansa.

Leo construise un paravan de pânză deasupra bărcii sale, instalase mese de lemn și pusese butoaie în jurul lor în loc de scaune. Un ulei negru fierbea într-un cazan încălzit de un generator vechi, încrustat cu vaselină. Lângă el, pe o pelerină de ploaie galbenă, era un morman de pește. Branhiile le fuseseră prinse în jurul fălcilor inferioare, astfel încât fiecare pește avea o floare sângerie la nivelul capului.

— Hei, Șoarece, ce e aia?

Când vremea era mai bună, pescarii, docherii și hamalii mâncau acolo. Șoarecele s-a cățărat peste balustradă când Leo a aruncat doi pești în cazan. Uleiul a erupt într-o spumă gălbuie.

— Am făcut rost de chestia aia despre care vorbeai. Am pus mâna pe ea... Mai exact, cred că e chiar lucrul despre care mi-ai povestit.

Vorbele îi țâșneau de pe buze zgomotos, ezitant, și din nou zgomotos.

Leo, ale cărui nume, culoare a părului și corp greoi îi fuseseră date de bunicii lui germani (și al cărui mod de exprimare stătea mărturie copilăriei petrecute pe o coastă unde se aflau pescari, într-o lume pe al cărui cer se vedeau noaptea de zece ori mai multe stele decât de pe Pământ), părea derutat. Dar buimăceala i s-a transformat în uimire atunci când Șoarecele i-a întins sacul de piele.

L-a luat în mâinile lui pistruiate.

— Sigur ești? De unde...

Doi muncitori au pășit pe barcă. Leo a văzut o umbră de îngrijorare pe fața Șoarecelui și a trecut de la turcă la greacă.

— Unde tu ăsta găsit-ai?

Folosea aceeași topică pentru toate limbile pe care le vorbea.

— L-am furat.

Chiar dacă vorbele îi ieșeau pe gură gutural prin coardele vocale prost atașate, la cei zece ani ai lui, țiganul orfan vorbea vreo șase dintre limbile de pe țărmurile Mediteranei, și asta cu mai multă ușurință decât alții ca Leo, care le învățase cu un hipno-profesor.

Constructorii, murdari din cauza excavatoarelor cu care lucrau (și care, după așteptările celor doi, vorbeau numai turcește), stăteau la masă, masându-și încheieturile mâinilor și racordurile spinale, de la nivelul taliei, unde masivele echipamente le fuseseră atașate de corpuri. Bărbații au cerut pește.

Leo s-a aplecat și a aruncat câțiva în cazan. Bobițe argintii au țâșnit prin aer, iar uleiul încins a început să sfârâie zgomotos.

Apoi, s-a sprijinit de balustradă și a desfăcut șnurul sacului.

— Da, a zis el încet.

— Niciunul pe Pământ, cu atât mai puțin aici, eu că este nu am știut. Îl ai de unde?

— L-am luat din bazar, i-a explicat Șoarecele. Dacă poate fi găsit pe Pământ, atunci dai de el în Marele Bazar, a adăugat el, citând sloganul ce adusese milioane peste milioane Reginei Orașelor.

— Așa am auzit, a spus celălalt.

A continuat din nou în turcește:

— Acești domni, prânzul lor tu dai.

Șoarecele a luat polonicul și a scos peștele pe farfurii de plastic. Intrat argintiu în cazan, a ieșit din el auriu. Oamenii au luat bucăți de pâine din coșurile de sub masă și au mâncat direct cu mâinile.

A pescuit și ceilalți doi pești din ulei și i-a adus lui Leo, ce încă stătea pe balustradă și zâmbea privind în interiorul sacului.

— Imagini clare din acest lucru pot eu obține? Nu știu. De când calamari din metan în Coloniile Exterioare pescuiam, niciodată în mâinile mele unul dintre astea nu a fost. Pe atunci, destul de bine la el puteam cânta.

Sacul i-a căzut din mâini, iar el a șuierat printre dinți.

— Frumos este!

În poala lui, într-un sac din piele tăbăcită, putea fi o harpă, putea fi un computer. Cu suprafețe de inductanță asemănătoare tereminului, cu taste similare celor de chitară, în partea laterală, inferioară, erau montate niște coarde ce semănau cu ale sitarului. Pe cealaltă parte erau montate coardele extinse de bas ale unei chitarrine. Unele componente erau sculptate din lemn de trandafir. Altele erau turnate în oțel inoxidabil. Avea inserții din plastic negru și era căptușit cu pluș.

Leo îl întorcea de pe-o parte pe alta.

Norii se risipiseră și mai mult.

Razele soarelui se jucau pe textura granulară lustruită, și sclipeau pe suprafețele de oțel. La masă, muncitorii zornăiau monedele și se uitau la ei cu coada ochiului. Leo le-a făcut un semn din cap. Și-au lăsat monedele pe scândurile unsuroase ale mesei și, derutați, au părăsit barca.

Leo a făcut ceva cu cheile de acordare. S-a auzit un sunet clar; aerul a vibrat; și, înlocuind izul dezagreabil de frânghii ude și smoală, s-a simțit o mireasmă de... orhidee? Cu mult timp în urmă, probabil când avea numai cinci sau șase ani, Șoarecele le mirosise pentru prima dată, în natură, pe câmpiile ce se întindeau de-a lungul unui drum. (Mai fusese și o femeie într-o fustă cu imprimeuri, probabil Mama, și trei bărbați desculți, cu mustăți stufoase, dintre care unuia i se ceruse să-i spună Tată; dar asta se întâmplase în altă țară...) Da, orhidee.

Mâna lui Leo s-a mișcat; vibrațiile s-au transformat în sclipiri. Strălucirea a coborât din cer, contopită într-o lumină albastră, a cărei sursă se afla undeva între ei. Mirosul s-a atenuat într-un parfum suav de trandafiri.

— Funcționează! s-a auzit vocea aspră a Șoarecelui.

Leo a dat aprobator din cap.

— Mai bine decât acela pe care l-am avut eu odată. Bateria de illyrion aproape nouă este. Lucrurile pe care eu pe barcă le făceam, mă întreb dacă pot să le mai fac, a zis el, iar fața i s-a brăzdat de cute. Nu prea bine este. Obișnuit nu mai sunt.

Stânjeneala a transformat trăsăturile pescarului într-o expresie pe care Șoarecele nu o mai văzuse niciodată. Mâna lui a apucat cheia de acordare.

Acolo unde lumina se răspândise în aer, strălucirea a luat forma ei, până ce femeia s-a întors și i-a privit peste umăr.

Șoarecele a clipit.

Era transparentă; dar cu atât mai reală datorită concentrării de care Șoarecele avea nevoie pentru a-i defini bărbia, umărul, piciorul, fața, până când femeia s-a răsucit râzând și a aruncat pe neașteptate cu flori în el. Sub petale, băiatul s-a lăsat în jos și a închis ochii. Respirase natural, dar acum nu se mai putea opri din inhalat. Și-a deschis gura pentru a inhala mai bine parfumul, prelungindu-și respirația până când diafragma i s-a întins dureros sub coaste. După aceea,

a simțit acut durerea sub stern și a trebuit să expire. Repede. Apoi, a început...

A deschis ochii.

Ulei, apa galbenă a Cornului de Aur, gheața abia formată; dar parfumul de flori nu se mai simțea în aer. Leo, ținându-și singurul picior încălțat pe ultima treaptă a scării, se juca nervos cu un buton.

Femeia dispăruse.

— Dar... a zis Șoarecele și a făcut un pas, apoi s-a oprit legănându-se pe călcâie, bălmăjind ceva. Cum...?

Leo s-a uitat în sus.

— Ramolit mai sunt! Odată destul de bun eram. Dar timp mult de atunci este. Mult timp. Cândva, acest lucru eu chiar am putut face.

— Leo! Ai putea...? Mă gândesc că ai spus... Nu am știut... Nu m-am gândit.

— Ce?

— Învață-mă! Ai putea să... mă înveți?

Pescarul s-a uitat la puradelul care îl privea uluit. Se împrietenise cu el aici, pe docuri, ascultându-i poveștile despre peregrinările lui prin oceanele și porturile răspândite într-atâtea lumi. Era nedumerit.

Degetele Șoarecelui au zvâcnit nervos.

— Arată-mi, Leo! Acum trebuie să-mi arăți!

Mintea băiatului trecea rapid de la alexandriană la araba berberilor, pentru a ajunge în cele din urmă la italiană, în timp ce căuta cuvântul perfect.

— *Bellissimo*, Leo! *Bellissimo*.

— Ei bine...

Pescarul a simțit ceva ca o teamă față de aviditatea băiatului. Dar el nu era obișnuit cu teama.

Șoarecele s-a uitat cu venerație și spaimă la obiectul pe care îl furase.

— Îmi poți arăta cum să-l manevrez?

După ce a rostit cuvintele, a făcut ceva cu adevărat temerar. A luat încet obiectul din poala lui Leo. Frica era sentimentul care pe Șoarece îl urmărise toată viața lui scurtă și zbuciumată.

Totuși, în momentul ăla, a început procesul complicat prin care urma să devină el însuși. Uimit, a întors pe toate părțile syrynxul-senzorial.

La capătul unei străzi noroioase, ce se curba în sus pe coasta unui deal din spatele unei porți de fier, Șoarecele avea o slujbă de noapte; ducea tăvi cu cafea și salep din ceainărie prin mulțimea de bărbați care mișunau de colo-colo pe ușile înguste de sticlă, ghemuindu-se pentru a se holba la femeile ce așteptau înăuntru.

Dar acum, venea din ce în ce mai târziu la muncă. Stătea cu Leo cât mai mult posibil. Luminile portului sclipeau de-a lungul docurilor ce se întindeau pe mai mult de un kilometru și jumătate, iar Asia licărea prin ceață, în timp ce pescarul îi arăta locul unde fiecare miros, culoare, formă, textură și mișcare se ascundeau în interiorul syrynxului lustruit. Și astfel, ochii și mâinile Șoarecelui au început să priceapă.

După doi ani, când Leo i-a spus că și-a vândut barca și se gândea să meargă de cealaltă parte a Dragonului, poate spre Noul Marte, pentru a pescui calcani de praf, țiganul stăpânea deja la perfecție iluzia stridentă pe care pescarul i-o arătase prima dată.

O lună mai târziu, Șoarecele a părăsit și el Istanbulul, așteptând sub pietrele șiroind de apă din Edernakapi până când un camion s-a oferit să-l ia spre orașul de frontieră Ipsala. A trecut granița în Grecia, s-a urcat într-o căruță roșie plină de țigani și pe toată durata călătoriei a vorbit limba romani, limba lui maternă. Trăise în Turcia trei ani. La plecare, tot ce și-a luat, în afară de hainele de pe el, au fost un inel puzzle de argint, prea mare pentru oricare dintre degetele lui, și syrynxul.

Doi ani și jumătate mai târziu, când a plecat din Grecia, încă mai avea inelul. Și-a lăsat unghia de la unul dintre degetele mici să-i crească doi centimetri, așa cum făceau și ceilalți băieți ce lucrau pe străzile murdare din spatele târgului de vechituri Monasteraiki, unde vindeau prețuri, fleacuri din alamă sau orice altceva ar fi dorit să cumpere turiștii. Locul se afla chiar dincolo de marginea domului geodezic ce acoperea suprafața de doi kilometri pătrați a Pieței din Atena; Șoarecele a luat syrynxul cu el.

Vasul de croazieră pe care s-a angajat ca marinar de punte a părăsit Pireul cu destinația Port Said, a navigat prin canal și, după aceea, în continuare spre portul de origine, Melbourne.

Când a plecat din nou, de data asta cu destinația Bombay, era artist în clubul de noapte al navei: Ponthicos Provechi recrea cu sunete și reprezentări grafice mari opere de artă, pentru plăcerea spectatorilor, cu un acompaniament înmiresmat. În Bombay și-a dat demisia, s-a îmbătat criță (avea deja șaisprezece ani) și a traversat țeapăn cheiul murdar în lumina lunii, bolnav și tremurând din toate încheieturile. A jurat că nu va mai da niciodată reprezentații numai pentru bani. (Hai, băiete! Arată-ne din nou mozaicurile de pe acoperișul Sfintei Sofia, înainte de a reface friza Partenonului, și fă-o cât mai ritmat!) Când s-a întos în Australia, era din nou marinar de punte. A coborât pe țărm cu inelul de argint, cu unghia încă netăiată și un cercel de aur în urechea stângă. Marinarii care traversau ecuatorul pe Oceanul Indian aveau de o mie cinci sute de ani dreptul să poarte un asemenea cercel. Ofițerul însărcinat cu aprovizionarea pe vas îi găurise lobul urechii cu o bucată de gheață și un ac de cusut pânze. Încă mai avea syrynxul.

Ajuns din nou în Melbourne, a cântat pe străzi. A petrecut mult timp într-o cafenea frecventată de adolescenți de la Academia de Astronautică Cooper. O tânără de douăzeci de ani cu care locuia i-a sugerat să participe la niște cursuri.

— Haide! E timpul să faci și tu rost de niște racorduri. Le vei obține în cele din urmă și nu ar fi rău să înveți ce să faci cu ele, ca să ți se ofere și altceva în afara unei slujbe în fabrică. Îți place să călătorești. Ai putea la fel de bine să pilotezi nave spațiale sau să conduci o unitate de colectare a gunoiului.

Când, în cele din urmă, s-a despărțit de acea tânără și a părăsit Australia, avea propriul lui certificat de cyborg conectat pentru orice navă inter – sau intra – sistem. Încă mai avea cercelul de aur, unghia de la degetul mic, inelul și syrynxul.

Chiar și cu certificatul, i-a fost greu să se îmbarce într-o navă spațială direct de pe Pământ. Timp de doi ani a fost angajat la o mică firmă de transport ce opera pe traseul Triunghiului Mobil: Pământ spre Marte, Marte spre Ganymede, Ganymede spre Pământ. Dar de acum, ochii lui negri străluceau de lumina stelelor. La câteva zile după ce a împlinit optsprezece ani (cel puțin aceea era data pe care el și tânăra lui prietenă o stabiliseră în Melbourne ca fiind ziua lui de naștere), Șoarecele s-a urcat într-o navă cu destinația al doilea satelit al lui Neptun, de unde marile rute comerciale plecau spre lumi aflate peste tot în Dragon, spre Federația Pleiadelor și chiar spre Coloniile Exterioare. Acum, inelul de argint i se potrivea perfect pe deget.

Dragon, Triton, Hell^3*, 3172*

Șoarecele mergea pe lângă Hell^3, cu cizma tropăind, cu piciorul gol pășind fără zgomot (așa cum, într-un alt oraș, de pe o altă planetă, mersese și Leo). Aceasta era ultima lui realizare în materie de deplasare. Cei care munceau în imponderabilitate în navele ce călătoreau între planete își dezvoltaseră agilitatea degetelor de la cel puțin un picior, câteodată de la ambele, până când ajungea să nu fie mai prejos de cea a mâinilor prostovanilor de pe planete, iar după aceea păstrau piciorul acela mereu desculț. Transportoarele

comerciale interstelare aveau gravitație artificială, ce descuraja dezvoltarea unor asemenea abilități.

În timp ce se plimba liniștit pe sub un platan, frunzele copacului începură să foșnească în vântul cald. Umărul lui se lovi de ceva. Se clătină, fu prins, întors și răsucit ca într-un vârtej.

— Tu, încurcă-lume, mutră stupidă de șobolan...

O mână i se înfipse în umăr și-l ținu strâns la o lungime de braț. Șoarecele privi la omul care clipea de sus la el.

Cineva încercase să îi crape fața în două. Cicatricea se întindea în zigzag de la bărbie, trecea pe lângă colțul buzelor lui cărnoase, urca prin mușchii obrazului – ochiul galben era, miraculos, încă în viață – și îi tăia sprânceana stângă; în locul unde se pierdea în părul roșu avea și câteva fire blonde. Carnea strângea cicatricea precum ar fi strâns o foaie bătută de cupru o striație.

— Unde îți închipui că te duci, băiete?

— Îmi pare rău...

Vesta pe care omul o purta avea pe ea un disc de aur, însemnul ofițerilor.

— Cred că nu mă uitam...

Mușchii de pe frunte se contractară. Fălcile i se umflară. Sunetele se formară undeva în spatele feței, revărsându-se apoi răsunătoare. Râdea, un râs copios și disprețuitor.

Șoarecele zâmbi și detestă acel zâmbet.

— Cred că nu mă uitam pe unde merg.

— Cred că nu.

Mâna îl bătu de două ori pe umăr. Căpitanul dădu din cap și se îndepărtă.

Stânjenit și vigilent, Șoarecele începu din nou să meargă.

După aceea, se opri și se uită înapoi. Discul de aur de pe umărul stâng al vestei căpitanului era imprimat în relief cu numele lui Lorq Von Ray. Mâna Șoarecelui atinse sacul pe care-l ținea sub braț.

— Am lăsat să meargă înregistratorul senzorial.

Muzica se auzi, iar imaginile fantomatice create de syrynxul Șoarecelui începură să se legene din nou alături de cele ale lui Tyÿ și Sebastian și ale gemenilor care dansau. Se auzi și sunetul râsului lor...

— Unde mergem, căpitane? întrebă Șoarecele, punându-și syrynxul înapoi în sac.

— M-am tot gândit. Avem nevoie de ceva. O să fac rost de niște extaz.

— Vrei să spui că știi...

— ... unde găsești extaz?

— Pleiadele sunt casa mea, zise căpitanul. Vom lipsi poate o oră. Vino, Șoarece.

— Hei, Șoarece, nu vrei să lași...

— ... syrynxul cu noi....

— ... acum? Va fi în regulă. Nu vom...

— ... lăsa să i se întâmple nimic.

Cu buzele strânse, Șoarecele își mută privirea de la gemeni la instrumentul său.

— În regulă. Puteți cânta la el. Dar fiți atenți!

Merse spre Lorq, care aștepta lângă ușă.

Leo li se alătură.

— Acum și pentru mine timpul e să plec.

În sufletul Șoarecelui, uimirea se deschise ca o rană în fața inevitabilului. Clipi.

— Pentru că m-ai luat în navă, căpitane, eu îți mulțumesc.

Merseră de-a lungul holului și traversară grădina proprietății Taafite. Dincolo de poartă, se opriră lângă grilajul prin care se ridica aburul.

— Spre docurile de gheață pe acolo mergi, zise Lorq, arătând în josul colinei. Tu monoraiul la capătul liniei îl iei.

Leo dădu din cap. Ochii lui albaștri întâlniră ochii negri ai Șoarecelui, iar pe fața lui se putea citi nedumerirea.

— Ei bine, Șoarece, poate într-o bună zi din nou ne vom revedea, nu-i așa?

— Da, zise Șoarecele. Poate.

Leo se întoarse și porni în jos pe strada plină de aburi. I se auzi zgomotul pașilor.

— Hei, strigă Șoarecele după o clipă.

Leo se uită înapoi.

— Ashton Clark.

Leo îi zâmbi, după care își văzu de drum.

— Știi ceva, îi spuse Șoarecele lui Lorq. Probabil că nu-l voi mai revedea niciodată. Să mergem, căpitane.

— Suntem cumva aproape de astrodrom? întrebă Șoarecele.

Coborâră treptele aglomerate ale stației monoraiului.

— Putem ajunge pe jos. Am coborât aproximativ nouă kilometri de-a lungul lui Gold, de la Taafite.

Vehiculele de pulverizare trecuseră recent pe acolo. Imaginile trecătorilor se reflectau pe pavajul umed. Un grup de tineri – doi dintre băieți aveau clopoței în jurul gâtului – trecură în fugă pe lângă un bătrân, râzând. Acesta se întoarse și îi urmări câțiva pași, cu mîinile întinse. Apoi se îndreptă spre Șoarece și Lorq.

— Ajutați un om bătrân cu ceva? Mâine, mâine într-o slujbă mă conectez. Dar în noaptea asta...

Șoarecele se uită în spate după cerșetor, dar Lorq continuă să meargă.

— Ce e acolo? întrebă Șoarecele, arătând spre o arcadă înaltă formată din lumini.

Pe stradă, oamenii pe înghesuiau în fața ușii.

— Nu găsim extaz acolo.

Cei doi o luară după colț.

Pe partea cealaltă a străzii, câteva cupluri se opriseră lângă un gard. Lorq traversă strada.

— Acolo este celălalt capăt al fisurii Gold.

În partea de jos a pantei accidentate, rocile sclipitoare se pierdeau în noapte. Un cuplu se întoarse, ținându-se de mână. Fețele le erau luminate.

Cu părul, mâinile și umerii strălucitori, un bărbat îmbrăcat într-o vestă din fire metalice, urcă pe alee. Un taler cu bijuterii îi atârna în jurul gâtului. Perechea îl opri. Femeia cumpără o bijuterie de la vânzătorul ambulant și, râzând, o așeză pe fruntea iubitului ei. Panglicile acoperite de paiete, care porneau din mijlocul pietrelor prețioase fluturară în spate și se înfășurară în părul lung al bărbatului. Cei doi continuară să râdă în timp ce mergeau în sus, pe strada udă.

Lorq și Șoarecele ajunseră la capătul gardului. Patrule în uniforme din Pleiade urcară treptele de piatră; trei tinere fugeau în spatele lor, țipând. Cinci băieți le întrecură, după care strigătele se transformară în râsete. Șoarecele se uită înapoi și îi văzu înghesuindu-se în jurul vânzătorului ambulant de bijuterii.

Lorq începu să coboare treptele.

— Ce e acolo jos? întrebă Șoarecele, grăbindu-se să-l ajungă din urmă.

Pe marginea treptelor largi, oamenii beau stând la mese aranjate lângă cafenelele săpate în peretele de stâncă.

— Se pare că știi unde mergi, căpitane, zise Șoarecele când ajunse lângă umărul lui Lorq. Ce e *aia*? întrebă el, uitându-se după o trecătoare.

Printre oamenii îmbrăcați lejer, ea purta o haină groasă căptușită cu blană.

— Face parte din grupul pescarilor voștri care străbat ghețurile. Leo va purta și el curând îmbrăcăminte asemănătoare. Cea mai mare parte a timpului o petrec departe de zona încălzită a Orașului.

— Unde mergem?

— Cred că era undeva pe aici, în jos.

Porniră de-a lungul unei terase întunecoase. În stâncă erau săpate câteva ferestre. O lumină albastră se strecura afară din spatele jaluzelelor.

— Aceste localuri își schimbă proprietarii o dată la câteva luni, iar eu n-am mai fost în Oraș de cinci ani. Dacă nu găsim locul pe care îl caut, atunci vom da peste altul la fel de bun.

— Ce fel de loc e acesta?

O femeie se auzi țipând. O ușă se deschise. Femeia ieși afară, clătinându-se. Cineva se întinse dintr-odată din întuneric, o prinse de braț, îi dădu două palme și o trase înapoi. Ușa se trânti acoperind al doilea țipăt. Un bătrân, probabil un alt pescar al ghețurilor, sprijinea cu un umăr un bărbat mai tânăr.

— Noi pe tine acasă te ducem. Tu ține capul sus. În regulă va fi. Acasă te ducem.

Șoarecele îi privi când aceștia treceau clătinându-se pe lângă ei. Un cuplu se opri în spate, lângă treptele de piatră. Ea spunea ceva. În cele din urmă, el făcu un gest de aprobare și se întoarseră.

— În locul pe care îl căutăm se făceau, printre altele, afaceri înfloritoare. Oamenii erau ademeniți să lucreze în minele din Coloniile Exterioare. În plus, se încasa și un comision pentru fiecare recrut. Totul era perfect legal; peste tot în univers sunt o mulțime de proști. Am administrat una dintre acele mine și am văzut tot ce se întâmplă acolo, dar din cealaltă parte a baricadei. Nu era o priveliște prea plăcută.

Lorq își îndreptă privirea spre o ușă. Alt nume. Același loc.

Căpitanul porni în jos pe trepte. Șoarecele aruncă iute o privire îndărăt, după care îl urmă. Intrară într-o încăpere lungă, cu un bar de scânduri pe un perete. Câteva panouri de multicrom emiteau niște culori șterse.

— De asemenea, aceiași oameni.

Un bărbat, mai în vârstă decât Șoarecele, dar mai tânăr decât Lorq, cu păr slinos și unghii murdare, apăru lângă ei.

— Ce pot face pentru voi, băieți?

— Ce poți să ne oferi ca să ne simțim bine?

Bărbatul le făcu cu ochiul.

— Luați loc.

Niște siluete neclare trecură pe lângă ei și se opriră la bar.

Lorq și Șoarecele se strecurară într-un separeu. Bărbatul trase un scaun, îl întoarse și se așeză pe el cu piciorele desfăcute, în capul mesei.

— Cât de bine vreți să vă simțiți?

Lorq își așeză mâinile pe masă, cu palmele în sus.

— Jos avem o piscină senzitivă, zise bărbatul și se uită spre o ușă din spate, pe unde oamenii intrau și ieșeau.

— Ce-i asta? întrebă Șoarecele.

— O încăpere cu pereți de cristal care reflectă culoarea gândurilor tale, îi explică Lorq. Îți lași hainele la ușă și plutești printre coloane luminoase pe curenți de glicerină. O încălzesc la temperatura corpului, iar aceasta estompează toate simțurile. După un timp, în lipsa contactului cu realitatea palpabilă, începi să delirezi. Spectacolul este asigurat de propriile tale fantezii psihotice.

Lorq se uită din nou la bărbat.

— Vreau ceva ce putem lua cu noi.

Bărbatul cu buze subțiri își încleștă maxilarul.

Pe scena de la capătul barului, o tânără dezbrăcată păși în lumina de mărgean a reflectorului și începu să recite un poem. Cei ce stăteau la bar țineau ritmul bătând din palme.

Bărbatul aruncă rapid o privire de la căpitan la Șoarece.

Lorq își încrucișă mâinile.

— Extaz.

Bărbatul ridică din sprâncenele acoperite de părul încâlcit care îi cădea pe frunte.

— Asta ziceam și eu, spuse el și își împreună mâinile. Extaz.

Șoarecele se uita la tânăra care recita. Pielea îi era nefiresc de strălucitoare. „Glicerină", își zise el. Da, glicerină.

Se sprijini de peretele stâncos, după care se îndepărtă iute. Picături de apă curgeau pe stânca rece. Șoarecele își șterse umărul și se uită înapoi la căpitan.

— O să așteptăm.

Bărbatul dădu aprobator din cap. După o clipă, îl întrebă pe Șoarece:

— Cu ce vă ocupați tu și frumușelul de lângă tine pentru a câștiga o pâine?

— Suntem membrii unui echipaj în... într-o navă cargo.

Căpitanul dădu scurt din cap pentru a sugera că e de acord cu răspunsul.

— Știți, se găsesc locuri bune de muncă în Coloniile Exterioare. V-ați gândit vreodată să mergeți în mine?

— Am lucrat trei ani în mine, spuse Lorq.

— Ah, zise bărbatul și tăcu.

După o clipă, Lorq îl întrebă:

— Ai de gând să trimiți să ne aducă extaz?

— Am făcut-o deja, răspunse bărbatul, iar un zâmbet strâmb i se întinse pe buze.

La bar, clienții care bătuseră ritmul începură să aplaude după ce tânăra termină de recitat poemul. Aceasta sări de pe scenă și traversă în fugă localul spre ei. Șoarecele o văzuse luând rapid ceva de la unul dintre bărbații de la bar. Tânăra îl îmbrățișă pe cel care stătea la masa lor. Mâinile li se întâlniră, iar în momentul în care ea dispăru în umbră, Șoarecele văzu mâna bărbatului căzând pe masă, ascunzând ceva sub podul palmei. Lorq își așeză mâna peste cea a bărbatului, acoperindu-i-o complet.

— Trei lire sterline, spuse acesta.

Cu cealaltă mână, Lorq puse trei bancnote pe masă.

Bărbatul își trase mâna și luă banii.

— Vino, Șoarece, am obținut ceea ce voiam, zise Lorq ridicându-se de la masă pentru a ieși din încăpere.

Șoarecele fugi după el.

— Hei, căpitane, bărbatul ăla nu vorbea ca cei din Pleiade!

— Într-un loc ca ăsta, oamenii vorbesc întotdeauna în limba ta, indiferent care e ea. Așa își fac afacerile.

Chiar când ajunseră la ușă, proprietarul localului îi mai strigă o dată și îi făcu lui Lorq un semn din cap.

— Am vrut numai să vă reamintesc să vă întoarceți când mai doriți. La revedere, frumosule.

— Pe curând, urâtule.

Lorq ieși pe ușă. În noaptea răcoroasă urcă treptele, apoi, își lăsă capul în palme și inspiră adânc.

— Asta e pentru tine, Șoarece, zise Lorq întinzându-și mâinile. Ia și trage de-aici.

— Ce trebuie să fac?

— Inspiră adânc, ține-ți puțin respirația și apoi dă-i drumul.

Când Șoarecele se aplecă văzu o umbră care nu era a lui. Tresări.

— În regulă. Ce aveți acolo?

Șoarecele își ridică privirea, iar Lorq se uită în jos la gardianul aflat în patrulare.

Căpitanul își mijì ochii și desfăcu palmele.

Gardianul hotărî să-l ignore pe Șoarece și se uită la Lorq.

— O, zise bărbatul și strânse din buze. Ceva periculos ar fi putut fi. Ceva ilegal, înțelegi?

Lorq dădu aprobator din cap.

— Ar fi putut.

— În locuri ca astea, atent trebuie să fii.

Lorq dădu din nou din cap.

La fel făcu și gardianul.

— Hei, ce spui dacă legea un pic ar fi fentată, vrei?

Șoarecele sesiză zâmbetul pe care căpitanul nu-l lăsase niciodată până atunci să-i apară pe chip. Lorq își ridică mâinile spre gardian.

— Dă-i drumul, amețește-te.

Gardianul se aplecă, inspiră o dată, apoi se îndreptă de spate.

— Mulțumesc, zise el, dispărând în întuneric.

Șoarecele îl urmări o clipă, dădu din cap, ridică din umeri, după care se uită încruntat la căpitan, cu o expresie cinică pe chip.

Luă mâinile lui Lorq într-ale sale, se aplecă, își goli plămânii, după care inspiră. După ce își ținu respirația timp de aproape un minut, eliberă aerul ca o explozie și întrebă:

— Ce ar trebui să se întâmple acum?

— Nu-ți face griji, spuse Lorq. Se întâmplă deja.

Porniră din nou de-a lungul terasei, pe lângă ferestrele albastre.

Șoarecele se uită la fluviul strălucitor.

— Știi ceva? zise el după un timp. Mi-aș dori să fi avut syrynxul cu mine. Vreau să cânt.

Aproape ajunseseră la treptele cu cafenelele deschise sub luminile nopții. Se auzea sunetul clar, metalic, al muzicii amplificate. Cineva de la o masă scăpă pe pietre un pahar care se făcu țăndări, iar sunetul sticlei sparte dispăru într-un ropot de aplauze. Șoarecele se uită la mâinile lui.

— Chestia asta îmi dă furnicături în degete.

Porniră în sus pe trepte.

— Când eram puști, pe Pământ, în Atena, era o stradă ca asta. Odós Mnisicléous se numea și mergea direct în sus prin Plaka. Știi că am lucrat în mai multe locuri, în Plaka? *Închisoarea de Aur*, *'O kai 'H*. Urci scările din Adrianou și mult deasupra este terasa din spate a Erechteionului, într-o baie de lumină, dincolo de zidul Acropolei, în vârful colinei. Iar oamenii de la mesele aranjate pe marginile străzii, vezi tu, spărgeau farfuriile și râdeau. Ai fost vreodată în Plaka, în Atena, căpitane?

— O dată, cu mult timp în urmă, spuse Lorq. Eram cam de vârsta pe care o ai tu acum. Însă am petrecut acolo numai o seară.

— Atunci nu știi micul cartier despre care vorbesc. Nu, dacă ai fost acolo numai pentru o seară, zise Șoarecele, iar

vocea lui răgușită se auzea tot mai tare. Urci pe acea stradă cu trepte din piatră până când dispar toate cluburile de noapte și nu mai este nimic în jur decât pământ, și iarbă, și pietriș. Continui să mergi de-a lungul ruinelor care încă se văd peste zid. După aceea, ajungi într-un loc denumit Anafiotika. Aceasta înseamnă „Mica Anafi", înțelegi? Anafi a fost o insulă, aproape distrusă de un cutremur, cu mult timp în urmă. Iar acolo sunt mici case de piatră, chiar în coasta muntelui, cu străduțe late de o jumătate de metru și trepte atât de abrupte, încât parcă urci pe verticală. Știam un tip care avea o casă acolo. Și, după ce terminam munca, aduceam fete. Și ceva vin. De când eram pușți puteam face rost de fete... zise Șoarecele, pocnind din degete. Ne urcam pe acoperișul ei pe o scară ruginită în spirală, aflată în exteriorul ușii din față, și alungam pisicile. După aceea, cântam, beam vin și ne uitam la orașul ce se întindea la poalele muntelui ca un imens covor acoperit de lumini, întinzându-se în sus, pe celălalt munte, cu mica mânăstire ca un fragment de os, așezată în vârf. Odată, am cântat prea tare, iar bătrâna din casa de deasupra a aruncat cu un ulcior în noi. Dar am râs și am strigat la ea și am făcut-o să se ridice și să vină jos, să bea cu noi un pahar de vin. Iar deja cerul devenea cenușiu dincolo de munți, în spatele mânăstirii. Îmi plăcea asta, căpitane. Și îmi place și aici. Acum pot cânta mult mai bine decât atunci, deoarece am repetat foarte mult. Vreau să cânt și să dau viață lucrurilor pe care le văd în jurul meu. Dar sunt atât de multe lucruri în jurul meu pe care eu le pot vedea, dar tu nu. Și trebuie să le dau și acestora viață. Dacă nu poți atinge un lucru, asta nu înseamnă că nu-l poți mirosi, sau vedea, sau auzi. Cobor pe o planetă, apoi plec pe o alta și îmi place ceea ce văd pe ambele. Recunoști forma mâinii tale în cea a persoanei la care ții cel mai mult? Acelea sunt spiralele galaxiei prinse una de cealaltă. Simți forma mâinii tale după ce mâna cealaltă nu mai este și încerci să-ți amintești cum a fost? Nu mai există o altă formă asemănătoare. Vreau să le dau viață

amândurora. Katin spune că mi-e frică. Îmi este, căpitane. Mi-e frică de tot ceea ce mă înconjoară. Așa că aduc aproape de ochi orice lucru pe care îmi cade privirea. Îl pipăi, îl gust. Îmi place ziua de azi; asta înseamnă că trebuie să îmi fie frică, deoarece prezentul este înspăimântător. Dar cel puțin nu îmi este frică să îmi fie frică. Katin, în schimb, s-a încurcat de tot cu întâmplările din trecut. Desigur, trecutul dictează prezentul, la fel cum prezentul dictează viitorul. Căpitane, lângă noi un râu își rostogolește apele. Dar putem coborî să bem din el doar într-un singur loc, iar acesta se numește „prezent". Vezi, interpretez la syrynx, iar aceasta e ca o invitație pentru toți să coboare și să bea. Când interpretez vreau ca toți să aplaude. Cântând, sunt acolo sus, cu cei care merg pe sârmă, ținându-mi echilibrul pe marginea incandescentă a nebuniei, acolo unde mintea încă îmi funcționează. Dansez în foc. Cântând, îi conduc pe toți ceilalți dansatori acolo unde tu, și ei – Șoarecele arătă spre trecători – și el, și ea nu pot ajunge fără ajutorul meu. Căpitane, îmi revine în minte o dimineață de acum trei ani, când aveam cincisprezece ani și eram în Atena, acolo sus, pe acoperiș. Mă sprijineam de cadrul umbrarului din viță-de-vie, cu frunze lucitoare de viță pe obraz și luminile orașului stingându-se încet, odată cu venirea răsăritului. Iar dansul se oprise și două dintre fete se sărutau, învelite într-o pătură roșie, sub masa de fier. Și, deodată, m-am întrebat: „Ce fac eu aici?", după care mi-am pus din nou aceeași întrebare, „Ce caut eu aici?" După aceea, cuvintele m-au obsedat ca o melodie pe care nu ți-o mai poți scoate din minte. Eram speriat, căpitane. Eram entuziasmat, fericit și speriat d-20

fac aici? Mda. Ce fac?

— Vorbești în dodii, Șoarece, zise Lorq, desprinzându-și mâna de stâlpul din capul scărilor. Să ne întoarcem la Taafite.

— O, da. Desigur, căpitane.

Șoarecele își ridică brusc privirea la fața distrusă a lui Lorq. Căpitanul se uită în jos la el. Printre trăsăturile distorsionate

și luminile reflectate pe chipul acestuia, Șoarecele văzu bună dispoziție și compasiune. Încercă să râdă.

— Aș vrea să am syrynxul la mine. Aș cânta până ți-ar ieși ochii din cap. Ți-aș întoarce nările pe dos și atunci ai fi de două ori mai urât decât ești acum, căpitane!

Șoarecele se uită în partea cealaltă a străzii. Dintr-odată, pavajul umed, oamenii, luminile și reflexiile acestora se amestecară într-un caleidoscop în ochii care lăcrimau de uimire.

— Mi-aș dori să fi avut syrynxul cu mine, șopti din nou Șoarecele. Să îl am cu mine... acum.

Cei doi se întoarseră la stația monoraiului.

— Mâncarea, dormitul, salariile pe care le avem acum: cum i-aș putea explica unuia, să zicem din secolul al XXIII-lea, actualul înțeles al acestor trei noțiuni?

Katin stătea retras și urmărea dansatorii, chiar el unul dintre ei, râzând în fața fluviului de lavă, Gold. Din când în când, ridica recorderul și vorbea.

— Modul în care abordăm aceste procese ar fi total incomprehensibil pentru cei de acum șapte sute de ani, deși aceștia știau ce presupune alimentarea intravenoasă și concentratele nutritive. Și totuși, nu ar fi avut nici pe departe bagajul informațional pentru a înțelege modul în care fiecare membru al acestei societăți, cu excepția celor foarte foarte bogați și a celor foarte foarte săraci, asimilează necesarul zilnic nutritiv. Jumătate din proces ar părea total ininteligibil; cealaltă jumătate, dezgustătoare. Ciudat, dar modul de a bea a rămas neschimbat. În aceeași perioadă în care au avut loc aceste schimbări, binecuvântat fie Ashton Clark, în mare măsură romanul a murit. Mă întreb dacă există o legătură între aceste evenimente. Întrucât am ales această formă arhaică de artă, pe care ar trebui să-i consider cititorii mei, pe oamenii de mâine, sau pe cei de ieri? Trecut sau viitor, dacă nu integrez aceste concepte în narațiune, lucrarea mea va fi cu mult mai actuală.

Dispozitivul senzorial fusese trecut pe modul de înregistrare repetată, astfel că încăperea era acum plină ochi de dansatori și de imaginile acestor dansatori. Idas genera contrapuncte de sunete și imagini pe syrynxul Șoarecelui. Conversațiile, reale și înregistrate, umpleau încăperea.

— Deși toți aceștia dansează acum în jurul meu, îmi dedic arta unei audiențe mitologice individuale. În ce alte condiții mai pot spera să comunic?

Tyÿ ieși dintre ceilalți Tyÿi și Sebastieni.

— Katin, lumina de la ușă strălucește.

Katin opri recorderul.

— Probabil că s-au întors Șoarecele și căpitanul. Nu te îngrijora, Tyÿ. Le voi deschide eu ușa.

Katin ieși din cameră și traversă grăbit holul.

— Hei, căpitane, zise Katin, deschizând ușa. Petrecerea continuă.

Mâna lui Katin alunecă de pe clanță. Bărbatul simți cum inima îi bubuie de două ori puternic în gât, după care parcă i se opri în piept. Se dădu înapoi din cadrul ușii.

— Presupun că ne recunoști pe mine și pe sora mea. Atunci nu mă voi deranja cu prezentările. Putem intra?

Gura lui Katin încercă să spună ceva.

— Știm că nu este aici. Vom aștepta.

Poarta de fier, cu ornamentațiile ei de sticlă masivă, se închise în vânt. Lorq se uită în jur la plantele ale căror umbre se conturau pe fundalul luminii chihlimbarii din Taafite.

— Sper că petrecerea continuă, zise Șoarecele. Să bați atâta drum și să-i găsești ghemuiți într-un colț, dormind!

— Extazul o să-i trezească.

În timp ce urca pe stânci, Lorq își scoase mâinile din buzunare. O adiere de vânt îi răcori degetele și-i intră pe sub vestă. Își puse palma pe cercul tăbliței montate pe ușă. Aceasta se deschise spre interior. Lorq păși înăuntru.

— Nu pare să fi adormit.

Șoarecele rânji și porni în salturi spre camera de zi.

Petrecerea fusese înregistrată, reînregistrată și iar reînregistrată. Melodii multiple asaltau o duzină de Tyÿi ce dansau pe ritmuri diferite. Gemenii erau acum multiplicați de douăsprezece ori. Sebastian, Sebastian și Sebastian, în diferite stadii de ebrietate, turnau băuturi roșii, albastre, verzi.

Lorq îl urmă pe Șoarece și intră în încăpere.

— Lynceos, Idas, v-am făcut rost de... Nu îmi dau seama care e care. Liniște un moment! zise căpitanul și lovi cu palma comutatorul din perete al dispozitivului senzorial de înregistrare.

Gemenii apărură din spatele bazinului cu nisip; unul dintre ei își lasă mâinile albe pe lâng corp; celălalt își încrucișă pe piept mâinile negre.

Tyÿ stătea la picioarele lui Sebastian, îmbrățișându-și genunchii; ochii ei cenușii străluceau sub pleoapele pe jumătate închise.

Mărul lui Adam se mișca de-a lungul gâtului lung al lui Katin.

Iar Prince și Ruby se întoarseră, renunțând să mai contemple râul Gold.

— Se pare că am stricat petrecerea. Ruby le-a sugerat să continue și să uite de noi, dar... zise Prince, ridicând din umeri. Sunt fericit că ne-am întâlnit aici. Yorgy n-a prea vrut să-mi spună unde ești. Îți este prieten bun. Însă nu atât de bun pe cât îți sunt eu dușman.

Vesta neagră de vinil îi stătea largă pe pieptul osos și alb. Coastele i se vedeau prin vestă. Purta pantaloni negri și bocanci negri. În jurul bicepșilor, deasupra mănușii: blană albă.

Un braț îl înghionti repetat pe Lorq în piept. Era brațul protezat.

— M-ai amenințat serios și într-un mod interesant. Cum ai de gând să-ți duci amenințările la capăt?

Dincolo de teama lui Lorq se afla exaltarea.

Când Prince păși înainte, o aripă a creaturii lui Sebastian îi atinse ușor gamba.

— Te rog... zise Prince și se uită în jos la creatură.

Se opri la bazinul cu nisip, se aplecă între gemeni, luă nisip în căușul palmei artificiale, și strânse pumnul.

— *Ahhh...*

Respirația lui Prince șuiera, chiar dacă acesta ținea își gura deschisă.. Se ridică și deschise pumnul.

Bucăți mate de sticlă căzură fumegând pe covor. Idas își trase iute picioarele. Lynceos nu făcu decât să clipească mai des.

— Și cum îmi răspunde asta la întrebare? zise Lorq.

— Poți să o consideri o formă personală de apreciere a puterii și a frumuseții. Vezi? Spuse, Prince lovind cu piciorul fragmentele fierbinți de sticlă de pe covor. Pff! Prea multe impurități pentru a rivaliza cu sticla de Murano. Am venit aici ca să...

— Mă ucizi?

— Ca să discutăm rațional.

— Și ce altceva ai mai adus pe lângă argumentele raționale?

— Mâna mea dreaptă. Știu că nu ai arme. Eu am încredere în arma mea. Amândoi improvizăm în jocul asta, Lorq. Ashton Clark a stabilit regulile.

— Prince, ce vrei să faci?

— Să păstrez lucrurile așa cum sunt.

— Stagnarea înseamnă moarte.

— Dar e mai puțin distructivă decât acțiunile tale nebunești.

— Sunt pirat, îți amintești?

— Ești la un pas de a fi considerat cel mai mare infractor al mileniului.

— Vrei să îmi spui ceva ce nu știu?

— Sincer, sper că nu. Pentru noi, aici, pentru planetele din jurul nostru... zise Prince, apoi izbucni în râs. Indiferent

care ar fi argumentele logice la care aș apela, Lorq, în ceea ce privește această confruntare, eu am dreptate. Te-ai gândit vreodată la asta?

Lorq își miji ochii.

— Știu că vrei illyrion, continuă Prince. Scopul este să modifici actualul echilibru de putere; altfel, nu ar valora nimic pentru tine. Știi ce se va întâmpla atunci?

— Îți spun eu, răspunse Lorq. Economia Lumilor Exterioare se va prăbuși. Valuri întregi de muncitori vor trebui relocați. Aceștia vor pătrunde ca niște invadatori. Imperiul va ajunge la fel de aproape de declanșarea unui război cum a fost de la suprimarea Republicii Vega. Când în cadrul acestei culturi, o companie ca Red Shift Limited ajunge la stagnare, situația e echivalentă cu distrugerea. În Dragon, aceasta ar însemna pierderea a tot atâtea locuri de muncă precum în Pleiade dacă ar falimenta companiile mele. E ăsta un bun început pentru argumentația ta?

— Lorq, ești incorigibil!

— Te bucuri că m-am gândit serios la problema asta?

— Sunt îngrozit.

— Uite un alt argument la care poți recurge, Prince: te lupți nu numai pentru Dragon, dar și pentru stabilitatea economică a Coloniilor Exterioare. Dacă eu sunt cel care câștigă, a treia parte din galaxie progresează, iar celelalte două treimi rămân în urmă. În cazul în care câștigi tu, două treimi din galaxie stagnează, iar o treime se prăbușește.

Prince dădu aprobator din cap și spuse:

— Acum distruge-mă cu raționamentul *tău*.

— Trebuie să supraviețuiesc.

Prince așteptă. Se încruntă. Încruntarea îi dispăru într-un râs nedumerit.

— Asta e tot ce poți spune?

— De ce ar trebui să mă deranjez să-ți spun că lucrătorii pot fi relocați, în ciuda dificultăților inerente? Că nu va izbucni niciun război deoarece există suficiente planete și resurse

alimentare pentru aceștia, dacă sunt distribuite corespunzător. Că o mărire a cantității de illyrion va duce la crearea de suficiente proiecte noi pentru angajarea acestor oameni.

Prince își arcui sprâncenele negre.

— *Atât* de mult illyrion?

— Atât de mult, zise Lorq.

Lângă fereastra mare, Ruby ridică de jos bucățile diforme de sticlă. Le studie, aparent neinteresată de conversație. Dar Prince își întinse mâna, iar sora lui îi puse imediat bucățile de sticlă în palmă. Le urmărea cu atenție discuția.

— Mă întreb dacă va merge, zise Prince, uitându-se la bucățile de sticlă, după care strânse pumnul. Vrei neapărat să redeschidem disputa dintre noi?

— Ești nebun, Prince. Forțele care au alimentat vechile ostilități se manifestau și când eram copii. De ce să pretindem că acești parametri ne definesc teritoriile?

Pumnul lui Prince începu să tremure, apoi îl deschise. Cristalele strălucitoare aveau în interior lumini albastre.

— Cuarț de heptodină. Îți spune ceva? O presiune moderată exercitată asupra sticlei impure... Am spus „moderată". Desigur, acesta e un termen geologic relativ.

— Mă amenințI din nou. Pleacă! Acum. Sau va trebui să mă ucizi.

— Nu îți dorești să plec. Încercăm să purtăm o singură luptă, aici, ca să decidem unde și care planete se vor prăbuși.

Prince ridică din nou cristalele.

— Aș putea să trimit unul dintre ele destul de precis direct prin țeasta ta, zise el și lăsă fragmentele să cadă din nou pe podea. Nu sunt nebun, Lorq. Sunt un jongler. Vreau să fiu sigur că toate planetele mele continuă să se rotească în jurul meu.

Prince se înclină și păși înapoi. Din nou piciorul lui atinse creatura.

Animalul lui Sebastian se smuci în lanț. Aripile loviră aerul. Pasărea trăgea de brațul stăpânului.

— Jos, jos acum stai...

Sebastian scăpă lanțul. Creatura zbură haotic în sus, apoi plonjă spre Ruby.

Ea își agită mâinile în jurul capului. Prince țâșni către ea, și se lăsă pe vine sub aripile păsării. Mâna înmănușată lovi.

Se auzi un țipăt, iar creatura se retrase. Prince lovi din nou cu mâna trupul ei negru. Creatura tremură în aer și se prăbuși.

Tyÿ începu să țipe și fugi spre animalul care dădea ușor din aripi, întins pe spate, și îl trase într-o parte. Sebastian se ridică de pe scaun cu pumnii strânși. După aceea, se lăsă în genunchi pentru a îngriji animalul rănit.

Prince își întoarse mâna neagră. Un purpuriu umed pătă materialul fibros al mănușii.

— Asta a fost creatura ce te-a atacat pe Esclaros, nu-i așa? o întrebă el pe Ruby.

Ea se ridică în picioare, tăcută, și își dădu părul de pe umeri. Rochia îi era albă și avea la guler și la mâneci un tiv negru. Își atinse corsajul din satin pe care căzuseră broboane de sânge.

Prince se uită la creatura care scotea gemete prelungi, întinsă între Tyÿ și Sebastian.

— Suntem aproape chit, nu-i așa, Ruby?

Prince își frecă mâinile: carne și negru însângerat. Se încruntă când își văzu degetele murdare.

— Lorq, mi-ai pus o întrebare, și anume: când îmi voi duce amenințările la îndeplinire? Cândva în următoarele șaizeci de secunde. Dar mai este o stea a cărei soartă trebuie să o lămurim. Zvonurile despre care i-ai vorbit lui Ruby au ajuns până la noi. Voalul de protecție în care se înfășoară Marea Cățea Albă a Nordului, mătușa ta Cyana, este foarte eficient. A căzut în momentul în care ai plecat din biroul ei. Dar noi am ascultat și la alte uși; și am auzit zvonuri despre o stea pe cale de a se transforma într-o novă. Aceasta, dacă nu alte stele asemănătoare, a fost se pare obiectul interesului

tău de ceva timp, zise Prince, ridicându-și ochii albaștri de la mâna însângerată. Illyrion. Nu văd legătura. Însă nu contează. Oamenii lui Aaron lucrează la problema asta.

Încordarea îl lovea dureros pe Lorq între șolduri și în zona lombară.

— Te pregătești să faci ceva. Dă-i drumul. Fă-o! zise căpitanul.

— Trebuie să mă gândesc cum. Doar cu mâna – nu, spuse Prince, arcuindu-și sprâncenele și întinzându-și pumnul negru. Nu. Îți respect încercarea de a te justifica în fața mea. Dar cum te justifici în fața lor? întrebă el, arătând cu degetele însângerate spre echipaj.

— Ashton Clark ar fi de partea ta, Prince. Și așa ar fi și dreptatea. Nu sunt aici pentru că am vrut să creez o problemă. Tot ce fac e să încerc să o rezolv. Motivul pentru care trebuie să lupt cu tine este convingerea că pot câștiga. Nimic altceva. Tu ești pentru stagnare. Eu sunt pentru progres. Lucrurile evoluează. Aici nu e vorba de etică, zise Lorq, uitându-se la gemeni. Lynceos? Idas?

Chipul negru al unuia dintre frați privi în sus; cel alb, în jos.

— Știți ce riscuri vă asumați în această competiție?

Gemenii aprobară cu o mișcare a capului, unul privindu-l în față pe căpitan, unul nu.

— Vreți să plecați din *Roc*?

— Nu, căpitane, noi...

— Vreau să spun, chiar dacă totul...

— ... totul se schimbă pe Tubman...

— ... în Coloniile Exterioare, poate.

— Poate Tobias va pleca de acolo...

— ... și va veni aici cu noi.

Lorq izbucni în râs.

— Cred că Prince v-ar lua cu el – dacă doriți.

— Unul uns cu smoală, altul dat prin făină, spuse Prince. Unul curat, altul murdar. Ați ieșit din propriile voastre mituri. Să te ia dracu', Lorq.

Ruby păși în față.

— Voi! le spuse ea gemenilor.

Ei o priviră.

— Chiar știți ce se va întâmpla dacă îl ajutați pe căpitanul Von Ray și el reușește?

— Poate să câștige... zise Lynceos și își întoarse în cele din urmă privirea, cu genele argintii tremurându-i.

Idas se apropie mai mult pentru a-și proteja fratele.

— ... sau poate că nu.

— Ce au de spus despre solidaritatea noastră culturală? întrebă Lorq. Nu este lumea la care te așteptai, Prince.

Ruby se întoarse rapid.

— Iar dovezile îți spun că este a ta? întrebă ea și, fără să mai aștepte un răspuns, se răsuci spre râul Gold. Uită-te la el, Lorq.

— Mă uit. Tu ce vezi, Ruby?

— Tu, tu și Prince vreți să controlați flăcările interne ce pun planetele în mișcare în noaptea ce le înconjoară. Acolo, focul a izbucnit. A mutilat această planetă, acest oraș, la fel cum Prince te-a mutilat pe tine.

— Pentru a îndura o asemenea cicatrice, zise Prince, ar trebui să fii mai tare decât mine.

Lorq simți cum i se încleștează fălcile; mușchii i se încordară la tâmple și pe frunte.

— Ca să o îndur trebuie să te urăsc.

Prince zâmbi.

Căpitanul văzu cu coada ochiului cum Șoarecele se retrăsese spre ușă, cu mâinile la spate. Buzele îi dezgoliră dinții albi, albul ochilor îi înconjura pupilele.

— Ura e o deprindere. Ne-am urât mult timp, Lorq. Cred că îi voi pune capăt acum, zise Prince, iar degetele i se îndoiră. Îți amintești cum a început totul?

— Pe insula São Orini? Îmi aduc aminte că erați la fel de răsfățați și de malefici precum sunteți...

— Noi? întrebă Prince, arcuindu-și din nou sprâncenele. Malefici? Ah, dar tu erai cât se poate de crud. Și nu te-am iertat niciodată pentru asta.

— Pentru că am râs de mâna ta...

— Chiar ai făcut-o? Ciudat, nu-mi amintesc. Rar mi se întâmplă să uit insultele de acest fel. Dar nu. Mă refer la spectacolul barbar pe care ne-ai dus să-l vedem în junglă. Bestii; și nici măcar nu le puteam vedea pe cele din arenă. Toți acei oameni înghesuiți, transpirând, strigând, beți și animalici. Iar Aaron era unul dintre ei. Mi-l amintesc chiar și acum. Fruntea îi strălucea, avea părul în dezordine, iar fața îi era congestionată într-un strigăt înfiorător, în timp ce își agita pumnul.

Prince își strânse degetele catifelate.

— Da, pumnul lui, zise el. A fost prima dată când l-am văzut pe tatăl meu făcând asta. M-a înspăimântat. De atunci l-am văzut de multe ori astfel, nu-i așa, Ruby? întrebă el, aruncându-i o privire surorii lui. S-a întâmplat în timpul fuziunii De Tergo, când a ieșit din camera de consiliu în acea seară... sau în timpul scandalului Anti Flamina cu șapte ani în urmă... Aaron este o persoană încântătoare, cultivată și total malefică. Tu ai fost primul care mi-a arătat răutatea în stare pură pe chipul lui. Nu te-am putut ierta niciodată pentru asta, Lorq. Actualul vostru plan, indiferent care e el, în legătură cu acea stea ridicolă: trebuie să-i pun capăt. Trebuie să pun capăt nebuniei Von Ray, zise Prince și păși în față. Dacă Federația Pleiadelor se prăbușește odată cu tine, e numai pentru ca Dragonul să trăiască...

Sebastian se repezi la el.

Se întâmplă atât de repede, încât toți rămaseră încremeniți.

Prince se lăsă în genunchi. Mâna îi căzu pe bucățile de cuarț; acestea se sfărâmară scoțând o flacără albastră. În timp ce Sebastian îl lovea, un cristal aruncat de Prince străpunse aerul ca o săgeată: *bang*. Ciobul intră în brațul păros al cyborgului conectat. Acesta răcni și se dădu înapoi, abia

ținându-se pe picioare. Mâna lui Prince atinse din nou cioburile cristaline.

... *bang, bang* și *bang*.

Sângele începu să picure din două răni de pe abdomenul lui Sebastian; o alta i se deschidea pe coapsă. Aflat pe marginea bazinului, Lynceos se repezi spre el.

— Hei, nu poți să...

— ... ba da, poate! zise Idas și îl prinse cu putere pe fratele lui.

Degetele albe ale lui Lynceos încercară, dar nu reușiră să desprindă brațele negre care îi înconjurau pieptul. Sebastian se prăbuși.

Bang...

Tyÿ țipă și se aruncă lângă trupul lui. Îi prinse fața însângerată între palme și începu să se legene.

... *bang, bang*.

Cyborgul conectat își arcui spatele cu răsuflarea întretăiată. Rănile din coapsă și din obraz și cele două din piept licăreau.

Prince se ridică în picioare.

— Acum *te* voi ucide *pe tine*! zise acesta, pășind peste picioarele lui Sebastian care își înfipse călcâiele în covor. Ți-am răspuns la întrebare?

Se înălță de undeva din străfundurile ființei lui Lorq, venind din trecut. Extazul îl făcu să-i conștientizeze clar și luminos forma și conturul. Ceva în interiorul lui se zgudui. Din oasele pelvisului i se ridică în stomac, îi trecu în piept, se răsuci sălbatic și îi explodă pe chip. Începu să urle. În starea de conștiință acută periferică pe care i-o producea drogul, căpitanul zări syrynxul Șoarecelui, acolo unde fusese lăsat, pe platformă. Îl înșfăcă...

— Nu, căpitane!

... în timp ce Prince se năpustea asupra lor. Lorq se feri din calea lui, ținând instrumentul la piept. Răsuci butonul de intensitate.

Prince sfărâmă tocul ușii cu latul palmei (acolo unde, cu o clipă înainte, se sprijinise Șoarecele). Așchiile zburară cam un metru și jumătate în sus.

— Căpitane, acela e...!

Șoarecele făcu un salt, iar Lorq îl împinse. Băiatul se clătină și căzu în bazinul cu nisip.

Căpitanul făcu o fandare laterală și se răsuci cu fața spre ușă, în timp ce Prince, încă zâmbind, se îndepărta.

După aceea, Lorq atinse mânerul de reglaj al syrynxului.

Apăru o lumină intensă.

Era o reflexie provenind de pe vesta lui Prince; fasciculul de lumină avea o lungime de undă scurtă. Prince își duse mâna la ochi. Apoi, dădu din cap clipind.

Von Ray acționă syrynxul din nou.

Prince strânse din ochii și păși înapoi scheunând.

Degetele lui Lorq trăgeau de coardele de generare a sunetelor. Deși fasciculul era direcțional, ecoul reverbera în toată încăperea, acoperind țipetele celuilalt. Capul lui Lorq tremură la impactul cu undele sonore, dar căpitanul atinse din nou zona de generare a sunetelor. Și din nou. Cu fiecare mișcare a mâinii sale, Prince dădea înapoi, pierzându-și din echilibru. Se împiedică de picioarele lui Sebastian, însă nu căzu. Căpitanul continua să atingă coardele. Îl lovi o durere cumplită de cap. Cu acea parte a minții, încă neafectată de furie, își zise că probabil i-a spart timpanul... Apoi, furia îi prinse creierul ca într-o menghină. Nu-i mai rămăsese niciun strop de judecată.

Lovi din nou coardele.

Prince își agita nebunește mâinile desupra capului. Cu mâna fără mănușă lovi unul dintre rafturile suspendate. O statuetă căzu.

Furios, Lorq izbi violent placa olfactivă a syrynxului.

O duhoare înțepătoare îi arse propriile nări și îi încinse partea superioară a cavității nazale, iar ochii începură să-i lăcrimeze.

Celălalt începu să urle clătinându-se; pumnul lui înmănușat izbi peretele de sticlă, care se crăpă din podea până în tavan.

Cu ochii încețoșați și în flăcări, Lorq îl urmări.

Acum, Prince lovi cu ambii pumni în peretele de sticlă, care se sparse explodând. Cioburile răsunară, lovindu-se de podea și de stâncă.

— *Nu*! strigă Ruby și își acoperi fața cu mâinile.

Prince se împletici afară.

Căldura îl izbi pe căpitan, dar îl urmă.

El înainta poticnindu-se spre lumina orbitoare a râului Gold. Lorq coborî ca un crab panta crestată.

Și lovi coardele syrynxului.

Lumina îl biciui pe Prince. Probabil că-și recăpătase o parte din vedere, deoarece își acoperi din nou ochii. Se sprijini pe un genunchi.

Lorq se clătină. Umărul i se hârșâi de stânca încinsă. Era deja acoperit de transpirație. Sudoarea i se prelingea pe frunte, îi intra în ochi, i se scurgea prin cicatrice. Înaintă șase pași. La fiecare pas făcut genera o lumină mai strălucitoare decât a râului Gold, un sunet mai pătrunzător decât mugetul lavei, mirosuri mai intense decât aburii de sulf care îi iritau gâtul. Furia lui era reală și sângeroasă, mai orbitoare decât Goldul.

— Vierme... Diavole... Gunoiule!

Prince se prăbuși chiar în clipa în care Lorq ajunse la el. Mâna lui fără mănușă încerca să se sprijine pe pietrele încinse. Își înălță capul. Pe brațe și pe față avea tăieturi de cioburi. Gura i se deschidea și închidea ca aceea a unui pește. Ochii lui orbi clipeau și se strângeau și se deschideau din nou.

Von Ray își luă avânt și lovi cu piciorul, zdrobind fața care icnea...

Și se sfârși.

Inspiră aerul fierbinte. Ochii îi scăpărau mânioși. Se întoarse, cu brațele lăsate pe lângă trup. Pământul se înclină dintr-odată. Scoarța neagră crăpă și valul de căldură îl

lovi în spate. Căpitanul urcă împleticindu-se printre stâncile denivelate. Luminile din Taafite pâlpâiau după paravanele tremurătoare. Dădu din cap. Gândurile i se învârteau în jurul țestei arzânde. Tușea; sunetul părea un muget îndepărtat. Lăsase syrynxul să-i cadă din mâini...

... își făcu loc printre marginile colțuroase.

Aerul răcoros îi atinse fața, îi pătrunse în plămâni. Își îndreptă spatele. Ruby îl privea încremenită. Buzele ei tremurau în tăcere. Lorq înaintă spre ea.

Fata își ridică mâna (Lorq crezu că voia să-l lovească, dar nu-i păsa) și îi atinse gâtul încordat...

Din gâtlejul ei ieșeau niște sunete nearticulate.

Lorq îi privi fața și părul prins în jurul unui pieptene de argint. În lumina orbitoare a râului Gold, pielea ei avea culoarea catifelată a unei coji de nucă; fardul îi era întins mult în jurul ochilor, peste pomeții proeminenți. Totuși, splendoarea ei se reflecta în ușoara înclinare a bărbiei, în expresia gurii ei arămii, surprinse între un zâmbet înspăimântător și resemnarea în fața unei triste inefabile; în linia curbă a degetelor de pe gâtul lui.

Își lipi obrazul de al lui. Buzele ei fierbinți le atinseră umede pe ale lui. Simțea pe ceafă căldura degetelor și inelul ei rece. Mâna îi alunecă.

Apoi, în spatele lor, Prince urlă.

Ruby se smuci, mârâind. Unghiile îi zgâriară umărul. Fugi pe lângă el, în josul stâncii.

Lorq nici măcar nu se uită după ea. Epuizarea îl țintuise în fluxul de lumină și căldură. Păși cu grijă printre cioburi, uitându-se încruntat la echipaj:

— Haideți odată, la dracu'! Ieșiți de acolo!

Își simțea mușchii în trup ca pe niște lanțuri. Șireturile vestei se lărgiseră și părul roșu de pe pieptul transpirat îi sălta în ritmul respirației.

— Mișcați-vă!

— Căpitane, ce s-a întâmplat cu...

Von Ray pornise deja spre ușă.

Șoarecele se uită cu o privire sălbatică de la căpitan la râul Gold acoperit de flăcări. Traversă camera în fugă și ieși afară prin peretelede sticlă, acum spart.

În grădină, Lorq era pe cale să închidă poarta când Șoarecele se strecură printre gemeni, cu syrynxul sub un braț și cu sacul sub celălalt.

— Înapoi la *Roc*, spuse căpitanul. Plecăm de pe planeta asta.

Tyÿ căra animalul rănit pe un umăr, iar cu celălalt îl sprijinea pe Sebastian. Katin vru să o ajute, dar Sebastian era prea scund, iar el prea înalt ca să îi poată fi de folos cyborgului conectat, al cărui trup strălucea slăbit. În cele din urmă, își băgă mâinile în buzunare.

Ceața se învolbura dedesubtul lămpilor stradale, în timp ce ei se grăbeau pe aleile pietruite ale Orașului Nopții Înfiorătoare.

Federația Pleiadelor/Coloniile Exterioare
(trecerea navei Roc) 3172

— Valetul de Cupă.
— Regina de Cupă.
— *Faetonul*. Levata mea este. Nouăle de Bâte.
— Cavalerul de Bâte.
— Asul de Bâte. Levata la cel care nu joacă merge.

Decolarea avusese loc fără probleme. Acum, Lorq și Idas pilotau nava; restul echipajului stătea în cabina comună.

De pe rampă, Katin îi urmărea pe Tyÿ și pe Sebastian jucând cărți la două mâini.

— *Parsifal*, nebunul compătimit, după ce a renunțat la Arcana Minoră, a trebuit să își facă loc printre cele douăzeci și una de cărți ale Arcanei Majore. Este înfățișat la marginea unei stânci. O pisică albă îi sfâșie turul pantalonilor. Nu poți spune dacă va cădea sau dacă își va lua zborul. Dar mai

departe în șirul de cărți ni se prezintă un indiciu denumit Eremitul: un bătrân cu toiag și felinar, care stă pe aceeași colină și privește cu tristețe în jos spre stânci...

— Despre ce naiba vorbești? îl întrebă Șoarecele.

Continua să-și plimbe degetele pe o zgârietură în lemnul lustruit de trandafir.

— Nu-mi spune. Acele blestemate cărți de Tarot...

— Vorbesc despre pornirea într-o aventură. Încep să cred că romanul meu va fi un fel de roman de aventuri, zise el și ridică din nou recorderul. Gândește-te la arhetipul Graalului. E tulburător și straniu în același timp că niciun scriitor care a abordat legenda Graalului nu a trăit suficient pentru a-și duce lucrarea la bun sfârșit. Mallory, Tennyson și Wagner, responsabili pentru cele mai populare versiuni, au modificat atât de mult elementele de bază, încât structura mitologică a interpretărilor acestora este fie de nerecunoscut, fie complet inutilă – probabil motivul pentru care au scăpat de blestem. Totuși, niciuna dintre relatările fidele despre Graal, *Conte de Graal* a lui Chrétien de Troyes în secolul al XII-lea, ciclul *Graal* al lui Robert de Boron din secolul al XIII-lea, *Parzival* de Wolfram von Eschenbach sau *Faerie Queene* a lui Spenser în secolul al XVI-lea, nu a fost terminată la moartea autorului. La sfârșitul secolului al XIX-lea, cred că un american, Richard Hovey, a început un ciclu de unsprezece piese despre Graal și a murit înainte de terminarea celei de-a cincea. În mod asemănător, prietenul lui Lewis Carroll, George MacDonald, a lăsat neterminată lucrarea intitulată *Originile Legendei Sfântului Graal*. Același lucru s-a întâmplat cu ciclul de poeme *De la Taliesin prin Logres* al lui Charles William. Iar un secol mai târziu...

— Ai de gând să te oprești? Jur, Katin, că dacă mi-aș stoarce atât de mult creierii cum faci tu, mi-aș pierde mințile! zise Șoarecele.

Celălalt oftă și opri recorderul.

— Of, și eu aș înnebuni dacă mi-aș folosi mintea atât de puțin ca tine.

Țiganul își puse instrumentul la loc în sac, își încrucișă brațele deasupra lui și își sprijini bărbia pe dosul palmelor.

— Hai, te rog, Șoarece. Vezi, am încetat cu trăncăneala. Nu fi ursuz. De ce ești atât de trist?

— Syrynxul meu...

— Te-ai ales cu o zgârietură pe el. Dar s-a mai întâmplat de atâtea ori și înainte și ai spus că nu-i influențează modul de funcționare.

— Nu este vorba de instrument, zise Șoarecele, încruntându-se. Ceea ce a făcut căpitanul cu...

Dădu din cap, de parcă voia să scape de amintire.

— Aaa.

— Și nici măcar asta, zise țiganul, ridicându-se în picioare.

— Atunci ce?

Șoarecele clătină din nou din cap.

— Când am mers să-l iau de acolo...

Katin făcu un gest prin care îl îndemna să continue.

— Căldura era incredibil de mare. Am făcut trei pași și nu am crezut că voi rezista. Apoi, am văzut unde a lăsat căpitanul syrynxul, undeva la jumătatea pantei. Așa că am strâns din dinți și am continuat să merg. Credeam că îmi va lua foc piciorul. Probabil am parcurs jumătate din pantă țopăind. Oricum, când am ajuns la el, l-am ridicat, și... i-am văzut.

— Pe Prince și pe Ruby?

— Ea trăgea de el, voia să-l urce pe stânci. S-a oprit când m-a zărit. Atunci m-am speriat, zise Șoarecele și își ridică privirea de pe mâini.

Degetele îi erau încleștate. Unghiile îi intrau în palme.

— Am întors syrynxul spre ea, lumina, sunetul, mirosul, toate deodată. Căpitanul nu știe cum să obțină ceea ce vrea de la un syrynx. Eu știu. Era oarbă, Katin. Și probabil i-am distrus ambele timpane. Laserul era atât de focalizat, încât părul i-a luat foc, apoi rochia...

— Of, *Şoarece*...

— Eram speriat! După tot ce s-a întâmplat între ei şi căpitan. Dar, Katin... şopti băiatul, iar vocea răguşită i se stinse. Nu e bine să fii chiar atât de speriat...

— Regina de Spade...

— Regele de Spade...

— *Îndrăgostiţii*. Levata mea este. Asul de Spade...

— Tyÿ, vino şi schimbă-l pe Idas pentru un timp, se auzi vocea lui Von Ray prin amplificator.

— Da, căpitane. Treiul de Spade de la cel care nu joacă vine. *Împărăteasa* de la mine vine. Levata mea este, zise ea, închizând cărţile, şi plecă de la masă spre cabina ei.

Sebastian se ridică.

— Hei, Şoarece!

Capitolul 7

Coloniile Exterioare (trecerea navei Roc) 3172

— Ce?

Sebastian mergea pe covorul albastru, masându-și brațul. Unitatea medicală a navei îi reparase cotul rupt în patruzeci și cinci de secunde, având nevoie de un timp chiar mai scurt pentru rănile mai puțin grave. (Unitatea medicală emisese câteva lumini straniu colorate când ființa întunecată, cu un plămân colapsat și trei cartilaje costale sfâșiate îi fusese adusă în față. Dar Tyÿ a umblat la programul ei până când a început să lucreze eficient, impecabil și să vindece fiara). Acum, creatura mergea legănându-se în spatele stăpânului ei, sumbră și fericită.

— Șoarece, de ce tu nu unitatea medicală din navă lași gâtul să îți repare? O treabă bună ar face, zise el, rotindu-și brațul din încheietură.

— N-au cum. Au încercat de câteva ori când eram un puști. Cu ceva timp în urmă, când mi-am luat racordurile, au încercat din nou.

Țiganul ridică din umeri.

Sebastian se încruntă.

— Nu foarte grav acum îmi pare.

— Nici nu e, spuse Șoarecele. Nu mă deranjează. Pur și simplu nu-l pot repara. Ceva con... sau nu știu cum, neurologică.

— Ce asta e?

Ridică din umeri, cu o figură lipsită de orice expresie.

— Congruență neurologică, spuse Katin. Coardele tale vocale neatașate trebuie să reprezinte un defect din naștere neurologic congruent.

— Mda, asta au și spus.

— Există două tipuri de defecte din naștere, începu Katin să le explice. În ambele cazuri, anumite părți ale corpului, interne sau externe, sunt deformate, atrofiate sau, pur și simplu, conectate greșit.

— Eu am toate coardele vocale.

— Dar, la baza creierului, există un mic grup de nervi care, dacă te uiți la el în secțiune transversală, e mai mult sau mai puțin similar unei structuri a ființei umane. Dacă această structură matricială este constituită în integralitatea ei, atunci creierul este prevăzut cu echipamentul nervos necesar funcționării organismului. Foarte rar, structura matricială prezintă defecte similare celor ale corpului, cum e cazul Șoarecelui. Chiar dacă problema fizică este corectată, nu există conexiuni nervoase cu creierul pentru a acționa asupra componentei fizice corectate.

— Asta trebuie să fie în neregulă și cu brațul lui Prince, zise Șoarecele. Dacă ar fi fost smuls într-un accident sau ceva de genul asta, ar fi putut să îi transplanteze altul, să îi conecteze venele, nervii și toate celelalte, iar brațul ar fi fost ca nou.

— Oh! exclamă Sebastian.

Lynceos coborî de pe rampă. Degetele albe masau extensiile sidefii ale încheieturilor sale.

— Căpitanul chiar știe să piloteze...

Idas păși pe marginea piscinei.

— Această stea pe care o caută unde este...?

— ... coordonatele o localizează la capătul brațului interior...

— ... din Coloniile Exterioare, atunci...

— ... chiar dincolo de Cele Mai Îndepărtate Colonii.

— ... atunci mult de zburat este, spuse Sebastian. Iar căpitanul tot drumul singur va pilota.

— Căpitanul are multe lucruri la care să se gândească, sugeră Katin.

Șoarecele trase de una dintre bretelele pantalonilor.

— Dar mai sunt și sunt multe lucruri la care nu vrea să se gândească. Hei, Katin, ce spui de o partidă de șah?

— Alege-ți un turn, răspunse el. Să fim corecți.

Se așezară la masa de joc.

După trei partide, vocea lui Von Ray se auzi în cabina comună.

— Fiecare să meargă în cabina lui. Vom întâlni curând niște curenți transversali periculoși.

Țiganul și Katin se ridicară din fotoliile lor semisferice. Katin se repezi spre ușa mică din spatele scării în spirală. Celălalt o luă grăbit peste covor și urcă cele trei trepte. Panoul reflectant culisă în perete. Păși peste o cutie de scule, un colac de cabluri, trei lamele de memorie blocate și abandonate care se topeau; acestea pătaseră cu sare plăcile pe care se uscase lichidul scurs – și se așeză pe cușetă. Trase cablurile afară și le conectă.

Olga clipea plină de solicitudine peste tot în jur.

Curenți transversali: particule roșii și argintii dispersate în cantități indefinite. Căpitanul le folosea împotriva torentului.

— Trebuie să fi fost un bun pilot de curse, căpitane, comentă Katin. Ce tip de navă ai condus? La școală aveam un club de curse ce închiria trei nave. M-am gândit să încerc și eu într-un semestru.

— Ține-ți gura și menține constantă viteza rotorului.

Aici, în partea inferioară a spiralei galaxiei, existau mai puține stele. Deplasările gravimetrice erau mai puțin intense. Zborul în centrul galaxiei, cu un flux mai condensat de particule, ducea la apariția unei serii de frecvențe contradictorii cu care trebuia să lucrezi. Aici, un căpitan trebuia să profite de mănunchiul de traiectorii ale inflexiunilor ionice.

— Totuși, unde mergem? întrebă Șoarecele.

Lorq îi arătă coordonatele pe matricea statică, iar acesta le citi în raport cu matricea mobilă.

Unde era steaua?

Concepte ca „distanță", „izolat", „estompat" nu primesc întotdeauna o expresie matematică precisă. Dar când se întâmplă asta, caracterul lor vag dispare și locul respectiv este indicat cu exactitate.

— Steaua mea.

Lorq deplasă rotoarele lateral, astfel încât ei să poată vedea.

— Ăsta e soarele meu. Asta e nova mea ce emite lumină de opt sute de ani. Privește atent, Șoarece. Dacă manevrezi de mântuială rotoarele și îmi întârzii cu o secundă apropierea de soare...

— Te rog, căpitane!

— ... iau pachetul de cărți al lui Tyÿ și ți-l vâr în jos pe gât, dar oblic. Întoarce!

Iar țiganul întoarse nava, în timp ce necuprinsa noapte i se rotea nebunește în jurul capului.

— Căpitanii de aici, gândi Lorq cu voce tare, odată ce curenții se dispersează, când ajung în zona derutantă, contorsionată, a nucleului central, nu mai pot naviga prin flux la fel ca în Pleiade pentru a se salva. Deviază de la traiectorie, se rotesc și se confruntă orbește cu tot felul de probleme. Jumătate dintre accidentele de care ați auzit au fost ale unor căpitani excentrici. Odată, am vorbit cu unii dintre ei. Mi-au spus că aici, în zona exterioară, noi distrugeam întruna navele în rotații gravitaționale. Întotdeauna adormi în coardele tale, așa mi-au zis, se amuză el, aducându-și aminte.

— Știi, căpitane, navighezi de mult timp, spuse Katin. Așa mi se pare. De ce nu te odihnești o vreme?

— Am chef să mă mai joc un pic. Tu și Șoarecele stați conectați. Voi, ceilalți, întindeți-o!

Rotoarele se contractară și se răsuciră, până când fiecare dintre ele se transformă într-un fascicul individual de lumină. Iar, după aceea, lumina se stinse.

— Oh, căpitane Von Ray, ceva...

— ... am vrut să te întrebăm ceva...

— ... înainte. Mai ai...

— ... poți să ne spui unde ai pus...

— ... vreau să spun dacă e în regulă, căpitane...

— ... extazul?

Noaptea se scurgea lent dinaintea ochilor scrutători. Rotoarele îi propulsau rapid tot mai departe în structura omogenă limitrofă.

— Trebuie să fie distracție mare în minele de pe Taubman, își spuse Șoarecele părerea după un timp. M-am tot gândit la asta, Katin. Când eu și căpitanul am coborât spre Gold, uitându-ne în stânga și-n dreapta după extaz, niște indivizi au încercat să ne facă să semnăm pentru a lucra acolo. Știi, am început să mă gândesc: un conector e un conector, iar un racord e un racord, iar, dacă dau de greu, pentru mine nu ar fi o prea mare diferență între rotorul unei nave spațiale, o plasă pentru aqualați sau o freză de minereu. Mă gândesc că pentru o vreme aș putea merge să lucrez acolo.

— Fie ca spiritul lui Ashton Clark să plutească deasupra umărului tău drept și să vegheze asupra celui stâng.

— Mulțumesc.

Iar după un timp, întrebă:

— Katin, de ce oamenii spun Ashton Clark ori de câte ori își schimbă locul de muncă? Înainte, când am fost la Academia Cooper, ne-au spus că tipul care a inventat conectoarele se numea Socket (*racord*) sau ceva de genul asta.

— Souquet, îl corectă celălalt. Și totuși, trebuie să o fi considerat o coincidență nefericită. Ashton Clark a fost un filozof și psiholog din secolul al XXIII-lea ale cărui lucrări i-au permis lui Vladimeer Souquet să dezvolte conectoarele lui

neuronale. Cred că răspunsul are de-a face cu activitatea lui. Șoarece, munca, așa cum omenirea o cunoștea până la Clark și Souquet era foarte diferită de aceea pe care o știm astăzi. Un om poate merge la birou și utiliza un computer ce ar corela volume uriașe de date provenite din rapoartele despre cum, să spunem nasturii – sau ceva la fel de arhaic – se vindeau în anumite regiuni ale țării. Munca acestui om era vitală industriei nasturilor: era necesară această informație pentru a decide cât de mulți nasturi vor fabrica anul următor. Dar, deși acest om ocupa un loc de muncă esențial în cadrul industriei nasturilor, era angajat, plătit sau dat afară de cei din această industrie, săptămâni în șir putea să nu vadă niciun nasture. Deoarece lucra la acel computer era plătit cu o anumită sumă de bani; cu acei bani soția lui cumpăra alimente și mâncare pentru el și familia lui. Totuși, nu exista nicio legătură directă între locul lui de muncă și modul în care trăia și se hrănea în restul timpului. Nu era plătit cu nasturi. Pe măsură ce un procent din ce în ce mai mic al populației se ocupa cu pescuitul, vânătoarea și cultivarea pământului, acest decalaj dintre munca omului și modul în care trăia – ce mânca, ce purta, unde dormea – a devenit din ce în ce mai mare pentru tot mai mulți oameni. Ashton Clark a subliniat cât de nociv din punct de vedere psihologic era acest lucru pentru umanitate. Întregul sentiment de autocontrol și autoresponsabilitate pe care omul l-a deprins în timpul Revoluției Neolitice, când a învățat să planteze cereale și să domesticească animale și să trăiască în locul pe care îl alegea el, era serios amenințat de dispariție. Această amenințare a fost constantă încă de la Revoluția Industrială și mulți alți oameni, înainte de Ashton Clark, au identificat-o. Dar el a mers mai departe. În cazul în care condițiile ce definesc o societate tehnologică sunt de asemenea natură încât nu există o relație directă între munca pe care o prestează un om și modul lui de existență, alta în afară de bani, cel puțin trebuie să aibă sentimentul că modifică direct lucrurile prin munca sa, modelează lucruri, produce

lucruri care nu existau înainte, deplasează lucrurile dintr-un loc în altul. În munca lui, trebuie să depună efort și să vadă cu propriii lui ochi cum apar aceste modificări. Altfel, ar avea sentimentul că viața lui este inutilă.

Katin tăcu puțin, apoi urmă:

— Dacă ar fi trăit cu o sută de ani înainte sau după, probabil astăzi nimeni nu ar fi auzit de el. Dar tehnologia a ajuns în punctul în care ideile lui Ashton Clark puteau fi cumva realizate. Souquet a inventat conectoarele, și racordurile sale, și circuitele neuroreactive, și întreaga tehnologie fundamentală prin care o mașină poate fi controlată direct prin impulsurile nervoase, aceleași impulsuri ce determină mișcarea mâinii sau piciorului tău. Iar atunci, a apărut o revoluție a conceptului de muncă. Toate procesele industriale majore au început să fie fragmentate în activități ce puteau fi efectuate „direct" de către om. Înainte, existau uzine conduse de un singur om, un personaj neimplicat, ce răsucea un comutator dimineața, dormea jumătate din zi, la prânz controla niște cadrane, după care decupla totul înainte de a pleca seara acasă. Acum, un om merge la muncă, se conectează și introduce materiile prime în uzină cu piciorul stâng, produce mii și mii de componente precise cu o mână, asamblează cu cealaltă și scoate afară o linie de produse finite cu piciorul drept, după ce le-a inspectat cu propriii lui ochi. Și e un muncitor mult mai satisfăcut. Datorită naturii sale, cea mai mare parte a producției poate fi transformată în activități prestate prin conectare și efectuată mult mai eficient decât înainte. În rarele situații în care activitatea de producție era mai puțin eficientă, Clark a subliniat beneficiile psihologice pentru societate. S-a afirmat că el a fost filozoful ce a determinat revenirea umanității la omul muncitor. În cadrul acestui sistem, multe dintre afecțiunile mentale endemice cauzate de sentimentul de alienare au dispărut. Această evoluție a dus la transformarea războiului dintr-un eveniment rar într-unul imposibil și, după perturbarea inițială. la stabilizarea economică a

planetelor în ultimii opt sute de ani. Ashton Clark a devenit profetul muncitorilor. De aceea, chiar și astăzi, când o persoană vrea să își schimbe locul de muncă, îi urezi ca Ashton Clark, sau spiritul său, să fie cu el.

Șoarecele se uită la stele.

— Îmi amintesc că, uneori țiganii, îi invocau numele în blesteme.

Se gândi o clipă.

— Cred că, fără racorduri, chiar aveau de ce blestema.

— Existau grupuri ce se opuneau ideilor lui Clark, în special pe Pământ, care întotdeauna a fost mai reacționar. Dar nu au rezistat mult timp.

— Mda, spuse Șoarecele. Numai opt sute de ani. Nu toți țiganii sunt trădători ca mine.

Râse cam fără chef.

— După cum îmi dau seama, sistemul lui Ashton Clark are o singură deficiență serioasă. Și i-a trebuit mult timp pentru a se materializa.

— Da? Care?

— Ceva ce profesorii le-au spus studenților timp de ani de zile, presupun. Auzi asta la orice întrunire intelectuală la care mergi, spus cel puțin o dată. Se pare că astăzi există o anumită lipsă de vigoare culturală. Aceasta e ceea ce Republica Vega a încercat să stabilească, înainte, în anul 2800. Datorită satisfacției conferite și modului facil în care lucrează oamenii în prezent, oriunde doresc, în ultimele generații au existat asemenea deplasări de populație de pe o planetă pe alta, încât societatea s-a fragmentat în jurul ei însăși. Acum, există o singură societate interplanetară, stridentă și de fațadă, fără nicio tradiție serioasă în spatele ei.

Katin făcu o pauză, apoi continuă:

— Am făcut rost de o parte din extazul căpitanului înainte de a mă conecta. Și, în timp ce vorbeam, număram în gând oamenii pe care i-am auzit spunând asta, de la Harvard la Hell[3]. Și știi ceva? Cred că se înșală.

— Chiar se înșală?

— Se înșală. Nu caută unde trebuie tradițiile noastre sociale. Există tradiții culturale care au ajuns la maturitate de-a lungul secolelor, dar au atins apogeul abia acum, printr-o vitalitate și exclusivitate specifice prezentului. Știi cine întruchipează această tradiție, mai mult decât oricine altcineva pe care l-am întâlnit?

— Căpitanul?

— Tu, Șoarece.

— Cum?

— Ai acumulat elementele distinctive relevante pe care o duzină de societăți ni le-au lăsat moștenire de-a lungul anilor și ți le-ai însușit. Ești produsul acelor tensiuni care s-au manifestat violent în timpul lui Clark și cărora tu le pui capăt cu syrynxul tău ce generează configurații remarcabil de actuale...

— Oh, termină, Katin.

— Am tot căutat un subiect pentru cartea mea, cu relevanță și istorică, și socială. Tu ești acela, Șoarece. Cartea mea ar trebui să fie propria ta biografie! Ar trebui să spună de unde vii, ce ai făcut, lucrurile pe care le-ai văzut și cele pe care le-ai arătat celorlalți oameni. Aici se află semnificația mea socială, analiza istorică, scânteia apărută între conexiunile ce reliefează amploarea rețelei...

— Katin, ești nebun...

— Nu, nu sunt. Am văzut în sfârșit ceea ce...

— Hei, voi de-acolo, mențineți bine tensionate rotoarele.

— Îmi pare rău, căpitane.

— Da, căpitane.

— Nu mai trăncăniți dacă vă uitați la stele cu ochii închiși.

Abătuți, cei doi cyborgi conectați se concentrară din nou asupra nopții de afară. Șoarecele era gânditor. Katin era agresiv.

— Există o stea care se înalță, strălucitoare și fierbinte. Este singurul lucru de pe cer. Nu uitați asta. Mențineți poziția ei

drept în fața noastră și nu o lăsați să oscileze. Puteți pălăvrăgi despre vigoarea culturală în timpul vostru liber.

Steaua se înălță dincolo de orizont.

La o distanță de douăzeci de ori mai mare decât aceea dintre Pământ și Soare (sau dintre Ark și soarele ei) nu exista suficientă lumină emisă de o stea medie de tipul G pentru a realiza difracția în timpul zilei printr-o atmosferă de tip terestru. La asemenea distanțe, cel mai strălucitor obiect din noapte ar fi asemănător unei stele, nu unui soare, o stea foarte strălucitoare.

Până la ea erau aproximativ patru miliarde de kilometri sau puțin mai mult de douăzeci de unități astronomice.

Era cea mai strălucitoare stea.

— O frumusețe, nu-i așa?

— Nu, Șoarece, spuse Lorq, e doar o stea.

— Cum îți dai seama...

— ... că se va transforma într-o nová?

— Datorită acumulării de elemente grele pe suprafața ei, le explică el gemenilor. Se manifestă numai cea mai redusă înroșire a culorii absolute, ce corespunde celei mai ușoare diminuări a temperaturii de la suprafață. Mai apare de asemenea o slabă intensificare a activității petelor solare.

— Nu îți poți da seama de acest lucru de pe suprafața uneia dintre planetele ei?

— Așa e. Înroșirea este mult prea redusă pentru a fi observată cu ochiul liber. Din fericire, această stea nu are planete. Există niște deșeuri cosmice de mărimea unei luni, ce plutesc un pic mai aproape de ea, ce pot reprezenta efectele unei încercări ratate de formare a unei planete.

— Luni? Luni! obiectă Katin. Nu poți avea luni fără planete. Poate planetoizi, dar nu luni!

Lorq râse.

— Nu am spus decât de mărimea unei luni.

— Ah!

Toate rotoarele fuseseră activate pentru a deplasa *Roc* pe orbita ei cu o rază de aproximativ patru miliarde de kilometri în jurul stelei. Katin stătea în cabina lui, nemaiputându-și lua ochii de la strălucirea astrului.

— Ce se întâmplă cu stațiile de cercetare pe care Institutul Alkane le-a transferat în jurul stelei?

— Plutesc prin spațiu, la fel de solitare cum suntem și noi. Vom recepționa semnale de la acestea la momentul oportun. Pentru moment, nu avem nevoie de ele, iar ele nu au nevoie de noi. Cyana le-a avertizat că sosim. Le voi identifica pe matricea mobilă. Acolo le puteți urmări coordonatele și deplasările. Aceea e cea mai mare stație cu echipaj la bord. E de cincizeci de ori mai departe decât suntem noi.

— Ne aflăm în zona de pericol dacă explodează?

— Când începe formarea novei, acea stea va înghiți tot cerul și orice se află pe el, pe o foarte mare distanță.

— Și când începe?

— În câteva zile, după cum a evaluat Cyana situația. Dar se știe că asemenea evaluări au o marjă de eroare de două săptămâni, în ambele sensuri. Dispunem de numai câteva minute pentru a zbura de aici în cazul în care explodează. Acum suntem la aproximativ două ore și jumătate-lumină de ea.

Ei o vedeau nu prin intermediul radiației luminoase, ci prin intermediul distorsiunilor eterice, care le oferea o imagine sincronă a soarelui.

— O vom vedea chiar în clipa în care începe să explodeze.

— Iar illyrionul? întrebă Sebastian. Cum de el facem rost?

— Asta e problema mea, spuse Lorq. Vom face rost de el când va sosi momentul. Acum vă puteți relaxa pentru un timp.

Niciunul nu se grăbi să deconecteze cablurile. Rotoarele se contractară până la dimensiunile unor fascicule individuale de lumină, dar numai după o vreme doi dintre ei se deconectară, iar pe alți doi îi fură somnul.

Katin și Șoarecele rămaseră cel mai mult pe poziții.

— Căpitane? întrebă Katin după câteva minute. Chiar mă întrebam. A spus patrula ceva deosebit când ai raportat... accidentul lui Dan?

Trecu aproape un minut înainte să răspundă:

— Nu l-am raportat.

— Ah! exclamă Katin. Nici nu credeam că ai făcut-o.

Șoarecele vrusese de trei ori să spună „Dar", înainte să renunțe la idee.

— Prince are acces la toate documentele oficiale ce provin de la patrula din Dragon. Cel puțin asta e părerea mea; eu am un computer ce le scanează pe acelea care provin din Pleiade. Al lui este în mod sigur programat pentru a identifica exact orice informații recepționate, indiferent cât de vag sunt asociate cu persoana mea. Dacă l-ar fi identificat pe Dan, ar fi găsit o nově. Nu vreau să o găsească în acest mod. Aș prefera nici să nu afle că Dan e mort. După informațiile mele, singurii oameni care știu acest lucru se află în navă. Îmi convine situația asta.

— Căpitane?

— Ce e, Șoarece?

— Se apropie ceva de noi.

— O navă de aprovizionare a stației de cercetare? întrebă Katin.

— Este prea departe. Adulmecă în urma noastră.

Lorq rămase tăcut, în timp ce strania navă se deplasa pe matricea cordonatelor.

— Lăsați totul și mergeți în cabina comună. Vin și eu.

— Dar, căpitane... reuși în cele din urmă Șoarecele.

— Este o navă de transport cu șapte rotoare, ca aceasta, numai că datele de identificare spun că vine din Dragon.

— Ce caută aici?

— V-am ordonat să mergeți în cabina comună.

Katin citi numele navei, pe măsură ce fasciculul ei de identificare se deplasa în partea inferioară a rețelei:

— *Papagalul Negru*? Vino, Șoarece. Căpitanul a spus să-i dăm drumul de-aici.

Se deconectară și li se alăturară celorlalți, pe marginea piscinei.

În capul scării în spirală, ușa glisă ascendent. Lorq păși afară, pe treptele umbrite.

Șoarecele îl urmări pe Von Ray cum coboară și se gândi: „Căpitanul e obosit".

Katin privi la Von Ray și la reflexia lui pe mozaic și se gândi: „Are mișcările obosite, dar aceasta este oboseala unui atlet care-și ia avânt pe ultima sută de metri".

Când căpitanul coborâse deja jumătate din trepte, ecranul încadrat de rama aurită de pe peretele îndepărtat se aprinse.

Tresăriră. De fapt, Șoarecele abia își opri un țipăt.

— Așa deci, spuse Ruby. Aproape egalitate. Sau e corect așa? Încă ești înaintea noastră. Nu știm de unde ai de gând să îți ridici premiul. Această cursă nu are continuitate.

Privirea ei albastră trecu peste echipaj, se opri o vreme asupra Șoarecelui, se întoarse la Lorq.

— De la ultima noapte la Taafite, nu am mai simțit o asemenea durere. Poate am fost toată viața mea protejată. Totuși, indiferent de reguli, frumosule căpitan (disprețul se simțea în vocea ei) și noi am fost crescuți pentru a juca.

— Ruby, vreau să îți vorbesc... vocea lui Lorq ezită. Și lui Prince. Personal.

— Nu sunt sigură că el vrea să-ți vorbească. Timpul care a trecut din momentul în care ne-ai abandonat la marginea lui Gold și zbaterea noastră finală până la o unitate medicală nu face parte dintre... cele mai plăcute amintiri ale noastre.

— Spune-i că vin în *Papagalul Negru*. M-am săturat de această poveste de groază, Ruby. Sunt lucruri pe care vrei să le știi de la mine. Sunt lucruri pe care vreau să ți le spun.

Mâna ei se mișcă nervoasă spre părul ce îi cădea pe umeri. Mantia neagră i se închidea într-un guler înalt. Câteva clipe mai târziu spuse:

— Foarte bine.

După care dispăru.

Lorq privi în jos la echipajul său.

— Ați auzit. Înapoi la rotoarele voastre. Tyÿ, am remarcat cum pilotezi. Ai în mod clar mai multă experiență decât oricine altcineva de aici. Ia racordurile mele. Iar dacă se întâmplă ceva neobișnuit – orice, indiferent dacă m-am întors sau nu, du-o pe *Roc* departe de locul asta, repede.

Șoarecele și Katin se uitară unul la celălalt, apoi la Tyÿ.

Lorq trecu peste covor și urcă pe rampă. La mijlocul arcadei albe se opri și se uită atent la reflexia lui. După aceea, scuipă în apă.

Dispăru înainte ca undele să atingă marginea.

Aruncând priviri nedumerite unul la celălalt, membrii echipajului se îndepărtară de piscină.

Coloniile Exterioare
(trecerea navei Papagalul Negru), 3172

Pe cușeta lui, Katin se conectă și cuplă datele personale senzoriale din exteriorul navei, numai pentru a vedea că toți ceilalți erau deja acolo.

Urmări *Papagalul Negru*, apropiindu-se pentru a primi naveta.

— Șoarece?

— Da, Katin.

— Sunt îngrijorat.

— Pentru căpitan?

— Pentru noi.

Papagalul negru, cu rotoarele oscilând în întuneric, vira ușor în apropierea lor pentru a corela orbitele.

— Hoinăream Șoarece, tu și eu, gemenii, Tyÿ și Sebastian, toți oameni de treabă, dar fără un scop clar. Apoi, un obsedat ne recrutează și ne aduce aici, la limita a tot ceea ce există. Și l-am urmat pentru a descoperi că obsesia lui a impus ordine lipsei noastre de finalitate; sau poate a făcut haosul mai coerent. Însă mă îngrijorează faptul că îi sunt atât de recunoscător. Ar trebui să mă revolt, să îmi impun propria mea

ordine. Dar nu o fac. Vreau ca el să câștige această competiție infernală. Vreau ca el să câștige, și până nu câștigă sau pierde, nu îmi doresc nimic altceva.

Papagalul Negru primi naveta ca un tun ce lansează un obuz în sens invers. O dată ce nu mai fu necesară corelarea orbitelor, se îndepărtă de ei. Katin îi urmărea rotațiile întunecate.

— Bună dimineața.

— Bună seara.

— După ora Greenwich este dimineață, Ruby.

— Iar eu sunt politicoasă și te întâmpin după ora Ark. Vino aici.

Își dădu mantia într-o parte pentru a-l lăsa să intre în coridorul întunecat.

— Ruby?

— Da?

Vocea ei se auzea chiar din spatele umărului său stâng.

— Ori de câte ori te vedeam eram entuziasmat. Atât de multe dovezi îmi arătau ce persoană minunată ești. Însă totul apare strălucitor de sub umbra pe care o lasă Prince. Cu ani în urmă, când am vorbit la acea petrecere de pe Sena, mi-am dat seama cât de dificil ar fi pentru cineva să te iubească.

— Paris este la multe planete depărtare de noi, Lorq.

— Prince te controlează. E meschin din partea mea, dar asta îi pot ierta cel mai puțin. Nu te-ai impus niciodată în fața lui. Dacă nu ne referim la Taafite, locul de pe altă planetă, de sub un soare epuizat. Ai crezut că e mort. Știu că îți aduci aminte. De atunci nu m-am mai gândit aproape la nimic altceva. M-ai sărutat. Însă a urlat și ai fugit la el. Ruby, el încearcă să distrugă Federația Pleiadelor. Toate planetele ce orbitează în jurul a trei sute de sori și multe miliarde de oameni. Acestea sunt planetele mele. Nu le pot lăsa să moară.

— Ai dărâma coloana Dragonului și ai face Șarpele să se târască în praf pentru a le salva? Ai distruge fundamentul

economic al Pământului și ai lăsa fragmentele rămase să se prăbușească în noapte? Ai arunca planetele Dragonului în epoci de haos, războaie civile și lipsuri? Planetele Dragonului sunt planetele lui Prince. Ești chiar atât de arogant să îți imaginezi că le iubește mai puțin decât tu pe ale tale?

— Tu ce iubești, Ruby?

— Nu ești singurul care are secrete, Lorq. Noi le avem pe ale noastre. Când ai urcat dintre stâncile arzânde, da, am crezut că e mort. Aveam un dinte fals în gură, plin cu stricnină. Am vrut să îți dau sărutul victoriei. Și aș fi făcut-o dacă Prince nu ar fi strigat.

— Prince iubește Dragonul?

Se răsuci, o prinse de brațe și o trase lângă el. Cu fiecare respirație, pieptul ei îl atingea pe al lui. Cu ochii deschiși, fețele lor se atinseră. Gura lui apăsă pe gura ei mică până ce buzele se deschiseră și limba lui se lovi de dinții ei încleștați.

Degetele i se încleștau în părul lui roșcat. Scotea sunete furioase.

O strânse în brațe, uimit, derutat, îngrozit de intensitatea acelei dorințe ca totul să se sfârșească atunci, acolo. Dar nu se sfârși. Ea îl împingea, se răsucea, se smucea.

Când strânsoarea lui slăbi, fata țâșni, cu ochii bulbucați; după aceea, pleopele îi acoperiră lumina albastră a ochilor până când furia o determină să le deschidă din nou.

— Ei bine?

Respira greu.

Își trase mantia în jurul ei.

— Când o armă mă dezamăgește o dată, vocea ei era la fel de răgușită ca a Șoarecelui, o arunc. Altfel, chipeșule pirat, tu...

I se potolise furia?

— Noi am fi... Însă acum am alte arme...

Cabina comună din *Papagal* era mică și dezolantă. Doi cyborgi conectați stăteau pe banchete. Altul stătea pe treptele de lângă ușa ce ducea la cabina lui de conectare.

Oamenii cu fețe energice, în uniforme albe, îi amintiră lui Lorq de alt echipaj cu care lucrase. Pe umeri purtau emblema stacojie a companiei Red-Shift Limited. Se uitau la Lorq și Ruby. Cel de pe trepte intră în cabină, iar ușa placată zăngăni în încăperea de sus. Ceilalți doi se ridicară să plece.

— Coboară și Prince?

Ruby arătă cu capul spre scara de oțel.

— Te va primi în cabina căpitanului.

Lorq începu să urce. Sandalele îi pocneau pe treptele perforate. Ruby îl urmă.

Ciocăni la ușă.

Se deschise în interior, Lorq păși înăuntru, iar o mănușă de metal și plastic montată pe un braț articulat se extinse din tavan și-l lovi de două ori peste față.

Lorq se clătină pe picioare și se sprijini de ușă – pe interior era acoperită cu piele și prevăzută cu ținte de alamă – astfel încât se închise cu un zgomot puternic.

— Asta, îl anunță cadavrul, este pentru purtarea ta grosolană față de sora mea.

Lorq își frecă obrazul și se uită la Ruby. Aceasta stătea lângă peretele de jad. Draperiile aveau aceași nuanță întunecată de roșu ca mantia ei.

— Crezi că nu urmăresc tot ce se întâmplă în navă? întrebă cadavrul. Voi, barbarii din Pleiade, sunteți la fel de necivilizați cum Aaron a spus întotdeauna.

Bule se ridicau în bazin, mângâiau piciorul gol, distrus, se atașau și se acumulau pe vintrele ofilite, se rostogoleau în sus pe coastele crestate între margini înnegrite de carne și se împrăștiau în evantai în jurul capului ars, lipsit de păr. Gura fără buze era căscată pe dinții sparți. Nasul nu exista. Tuburile și cablurile se încolăceau în jurul racordurilor putrezite. Îi străpungeau stomacul, șoldul și umărul. Fluidele se amestecau în bazin, iar unicul braț se mișca înainte și înapoi, cu degete arse, încleștate cu o rigiditate cadaverică într-o gheară.

— Nu ți s-a spus niciodată că nu e politicos să privești insistent? Știi, chiar asta faci acum.

Vocea se auzea dintr-un difuzor montat în peretele de sticlă.

— Mi-e teamă că rănile mele au fost ceva mai serioase decât ale lui Ruby, acolo, pe cealaltă planetă.

Deasupra bazinului, două camere mobile se deplasau, în timp ce Lorq se îndepărta de ușă.

— Pentru cineva care deține Red-Shift Limited, întoarcerea pe care ai făcut-o pentru a corela orbitele nu a fost foarte...

Banalitatea intervenției reuși să mascheze uimirea lui Von Ray.

Cablurile pentru pilotarea navei erau conectate în racordurile amplasate pe suprafața de sticlă a bazinului. Sticla în sine era parte integrantă a peretelui. Cablurile se încolăceau pe dalele negre și aurii, pentru a dispărea în grila de aramă ce acoperea partea frontală a computerului.

Pe pereți, podea și tavan, în rame opulente, toate ecranele de monitorizare a distorsiunilor eterice prezentau aceeași înfățișare a nopții: la marginea fiecăruia se putea vedea forma cenușie a navei *Roc*.

În centrul fiecăruia era prezentă steaua.

— Din nefericire, spuse cadavrul, niciodată nu am fost la fel de cavaler ca tine. Cu toate acestea, ai dorit să îmi vorbești. Ce ai de spus?

Din nou, Lorq se uită la Ruby.

— Cea mai mare parte i-am spus ei, Prince. Ai auzit deja.

— Câteodată mă îndoiesc că ne-ai târât pe amândoi până aici, la limita unei catastrofe stelare, numai pentru a ne spune asta. Illyrion, Lorq Von Ray. Nici eu, nici tu nu am uitat scopul principal care te-a adus aici. Nu vei pleca înainte de a-mi spune de unde ai de gând să faci rost...

Steaua se transformă în nova.

Inevitabilul este extrem de imprevizibil.

În prima secundă, imaginile din jurul lor se transformară din puncte în torente de lumini. Iar torentele de lumini deveneau din ce în ce mai strălucitoare.

Ruby păși în spate, lângă perete, cu brațul peste ochi.

— E devreme! strigă cadavrul. E cu câteva zile prea devreme...

Lorq făcu trei pași prin încăpere, smulse două conectoare din bazin și le introduse în încheieturile mâinilor sale. Al treilea conector și-l introduse în racordul spinal. Simțea intens mișcările navei în interiorul corpului său. Recepționa impulsurile senzoriale. Imaginea camerei era suprapusă cu aceea a nopții. Iar noaptea explodă.

Preluând controlul de la cyborgii conectați, deplasă cu o mișcare circulară *Papagalul* pentru a-l orienta spre punctul luminos.

Cele două camere mobile pivotară pentru a-l focaliza.

— Lorq, ce faci? strigă Ruby.

— Oprește-l! se auzi din gura cadavrului. Ne duce în soare!

Ruby sări la Von Ray, se agăță de el. Se întoarseră împreună, clătinându-se. Încăperea și soarele din afara ei se fixară pe retina lui sub forma unei duble expuneri. Ea ridică de jos un cablu, i-l aruncă în jurul gâtului, răsuci și începu să-l sugrume. Cablul îi rodea în carne. Își fixă un braț în spatele ei și îi împinse fața cu celălalt. Icni, iar capul îi alunecă pe spate (mâna lui împingea spre centrul luminii). Părul ei se desprinse; peruca îi căzu de pe scalpul ars. Nu apelase la unitatea medicală decât pentru a-și reface starea de sănătate. Pielea cosmetică de plastic cu care își refăcuse fața se sfâșie sub unghiile lui. Pelicula de consistența cauciucului se desprinse de obrajii ei pătați și goi. Deodată, Lorq își trase mâna. Pe măsură ce fața ei distrusă țipa la el prin marea de flăcări din jur, îi smulse mâinile din jurul gâtului și le îndepărtă. Ruby se dădu înapoi, se împiedică de mantie, căzu. Von Ray se întoarse chiar în momentul în care brațul mecanic se repezi la el din tavan.

Îl prinse.

Nu mai avea putere nici cât un braț uman.

Îl ținu ușor la depărtare, pe măsură ce degetele încercau să prindă steaua dezlănțuită.

— Oprește-te! strigă.

În același timp, dori ca toate impulsurile senzoriale din navă să se întrerupă.

Ecranele deveniră cenușii.

Impulsurile senzoriale se blocară pentru toți cei șase cyborgi conectați ai navei.

Flăcările îi dispărură din ochi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce vrei să faci, Lorq?

— Să plonjez în iad și să scot de acolo illyrionul cu mâinile goale.

— E nebun! urlă cadavrul. Ruby, e nebun! Ne omoară, Ruby! Asta e tot ceea ce vrea, să ne omoare!

— Da, vă omor!

Lorq îndepărtă mâna. Trase de cablul ce îi atârna de încheietură, pentru a smulge conectorul. O prinse din nou. Nava se clătină.

— Pentru numele lui Dumnezeu, scoate-ne de aici, Lorq! țipă cadavrul. Scoate-ne de aici!

Nava se balansă. Vectorul gravitațional artificial se deplasă suficient pentru ca destul lichid să se împrăștie pe suprafața bazinului, lăsând în urmă pe sticlă numai mărgele în momentul în care vectorul reveni la normal.

— E prea târziu, murmură Lorq. Suntem atrași în rotația gravitațională!

— De ce faci asta?

— Numai pentru a te ucide, Prince.

Furia răvăși chipul lui Lorq, până când un hohot de râs o alungă.

— Asta e tot, Prince! Asta e tot ceea ce vreau să fac acum.

— Nu vreau să mor din nou! strigă cadavrul. Nu vreau să pier într-o străfulgerare de lumină ca o insectă ce arde!

— Străfulgerare de lumină?

Fața lui Lorq se contorsionă în jurul cicatricei.

— Oh, nu! Va fi lent, mai lent decât înainte. Zece, douăzeci de minute, cel puțin. Deja se încălzește, nu-i așa? Dar va deveni de nesuportat numai după încă cinci.

Sub explozia aurie, fața lui Lorq se întunecă. Saliva îi împestrița buzele cu fiecare sunet rostit.

— Vei fierbe în borcanul tău ca un pește...

Se opri pentru a se freca pe abdomen, sub vestă. Se uită prin încăpere.

— Ce poate arde aici? Draperiile? Biroul din lemn? La fel și toate hârtiile?

Mâna mecanică se smulse din cea al lui Lorq. Brațul se balansă prin cameră. Degetele se încleștară pe mâna lui Ruby.

— Nu, Ruby! Oprește-l! Nu-l lăsa să ne omoare!

— Ești imersat în lichid, Prince, așa că, înainte să mori, vei vedea totul arzând. Ruby, zonele unde ai fost deja arsă nu vor transpira. Așadar, tu vei muri prima. El va putea să te vadă câteva clipe înainte ca propriile lui fluide să înceapă să fiarbă, cauciucul să alunece, plasticul să se topească...

— Nu!

Mâna se smuci din cea a fetei, se balansă prin cameră și se zdrobi pe suprafața bazinului.

— Criminalule! Hoțule! Piratule! Ucigașule! Ucigașule! Nu...!

Mâna era mai slabă decât fusese la Taafite.

La fel și sticla.

Sticla se sparse.

Fluidele nutritive îl împroșcară pe Lorq, în timp ce acesta se retrase alunecând în sandalele inundate. Cadavrul colapsă în rezervor, înfășurat în tuburi și cabluri.

Camerele de luat vederi pivotară incontrolabil și se defocalizară.

Mâna zdrăngăni pe dalele ude.

În timp ce degetele zvâcneau pentru ultima oară, Ruby țipă iar și iar. Se aruncă la podea, se repezi peste marginea zdrențuită de sticlă, prinse cadavrul în brațe, îl strânse la piept, îl sărută, și urlând de durere, îl sărută din nou, legănându-se înnebunită. Mantia ei se închidea din ce în ce mai mult la culoare în balta de fluide nutritive.

Apoi, țipetele încetară. Lăsă corpul din brațe, se izbi de peretele bazinului și se strânse de gât. Fața îi era de un roșu stacojiu sub urmele de arsuri și machiaj distrus.

Alunecă ușor în josul peretelui. Întinsă pe jos, ochii i se închiseseră deja.

— Ruby...?

Dacă se tăiase sau nu în cioburi, nu mai conta. Sărutul fusese de ajuns. Atât de rapid după arsurile grave pe care le suferise, indiferent de performanțele unității medicale, ea trebuie să fi fost într-o stare hiperalergică. Proteinele străine din fluidul nutritiv al lui Prince îi intraseră în organism, provocând o masivă reacție histaminică. Murise în câteva secunde, din cauza șocului anafilactic.

Iar Lorq râse.

Începu ca niște bolovani ce i se rostogoleau în piept. Apoi, sunetul izbucni la intensitatea maximă, reverberând din pereții înalți ai încăperii inundate. Triumful era distractiv, era cumplit și era al lui.

Respiră adânc. Nava răspunse imediat la comenzi. Încă orb, acceleră *Papagalul Negru* în soarele ce exploda.

Undeva în navă, unul dintre cyborgii conectați plângea...

Coloniile Exterioare (trecerea navei Roc), 3172

— Steaua! țipă Șoarecele. Va exploda într-o nova!

Vocea lui Tyÿ se auzi prin circuitul principal de amplificare.

— De aici plecăm. Acum!

— Dar căpitanul! strigă Katin. Uită-te la *Papagalul Negru!*

— *Papagalul*, Dumnezeule, este...

— Doamne, cade spre...

— ... cade în...

— ... soare!

— În regulă, toți de aici, extindeți rotoarele. Katin, eu rotoarele tale am spus să extinzi!

Roc începu să se retragă.

— Oh, Dumnezeule! Ei, într-adevăr, într-adevăr se prăbușesc! Este atât de strălucitoare! Vor muri! Vor arde! Se prăbușesc! Oh, Doamne, oprește-i! Cineva să facă ceva! Căpitanul e acolo. Trebuie să facem ceva!

— Katin! strigă Șoarecele. Decuplează dracului senzorii! Ți-ai pierdut mințile?

— Se prăbușesc! Nu! E ca o gaură incandescentă în mijlocul universului! Iar ei cad în ea! Oh, se prăbușesc! Se prăbușesc...!

— Katin! urlă Șoarecele. Katin, nu te uita la ea!

— Crește, este atât de strălucitoare... strălucitoare, și mai strălucitoare! Abia îi mai pot vedea!

— Katin!

Deodată, îi veni o idee, iar Șoarecele strigă:

— Nu îți amintești de Dan? Decuplează impulsurile senzoriale!

— Nu! Trebuie să o văd! E în plină expansiune. Noaptea se dezagregă sub acțiunea ei. Poți simți cum o incinerează, cum arde întunericul. Nu îi mai pot vedea deloc. Ba da, uite-i, sunt acolo!

— Katin, termină!

Șoarecele se zbătea neputincios.

— Tyÿ, decuplează impulsurile senzoriale!

— Nu pot. Eu această navă împotriva gravitației trebuie să o pilotez. Katin! Decuplează senzorii, îți ordon!

— Mai jos... mai jos... i-am pierdut din nou! Nu îi mai pot vedea. Din cauza luminii totul este acum roșu... Nu pot...

Șoarecele simți nava zguduindu-se și, brusc, rotorul lui Katin începu să se învârtă nebunește.

După aceea, țipă:

— Nu mai văd!

Țipătul se transformă într-un suspin.

— Nu mai văd nimic!

Țiganul se făcu ghem pe cușetă, cu mâinile pe ochi, tremurând.

— Șoarece! strigă Tyÿ. La naiba, noi un rotor am pierdut. Viteză maximă în jos.

Șoarecele acționă orbește rotorul într-o mișcare descendentă. Lacrimi de spaimă i se scurgeau printre pleoape, în timp ce auzea suspinele lui Katin.

Apoi, *Roc* se înălță, iar *Papagalul Negru* se prăbuși.

Și se transformă în novă.

Din neam de pirați, clătinându-mă orb în văpăi incandescente, sunt numit pirat, ucigaș, hoț.

Pot accepta asta.

Într-o clipă voi obține marea recompensă și voi deveni omul care a împins Dragonul dincolo de orizontul zilei de mâine. Că am făcut-o pentru a salva Pleiadele, nu înseamnă că fapta mea e mai puțin reprobabilă. Cei ce dețin cea mai mare putere trebuie, în cele din urmă, să comită cele mai strigătoare la cer crime. Aici, în *Papagalul negru*, între mine și eternitate nu mai sunt decât niște pale de foc. Cândva i-am spus ei că nu eram pregătiți pentru fapte semnificative. Nici pentru a muri cu sens. (Există o moarte al cărui unic sens constă în faptul că este necesară pentru a apăra haosul. Iar ei sunt morți...) Viețile și morțile unor asemenea oameni exclud orice semnificație, responsabilitate a ucigașului și bucurie a eroului ce salvează lumea. Cum pot alți criminali trăi cu crimele pe care le-au comis? Planetele lipsite de valoare își produc propriii lor copii fără valoare, crescuți numai pentru joc sau luptă. E asta suficient pentru a câștiga? Am distrus a treia parte din cosmos

pentru a ridica o alta, iar pe cealaltă am lăsat-o instabilă; și nu am niciun sentiment de culpabilitate. Atunci, asta trebuie să însemne că sunt liber și diabolic. Ei bine, atunci sunt liber, și regret moartea ei prin hohote de râs. Șoarece, Katin, voi cei care puteți vorbi despre rețea, care dintre voi e de vină că nu mi-ați văzut triumful, aici, sub acest soare? Simt cum flăcările mă învăluiesc. La fel ca tine, răposatule Dan, mă agăț de zori și înserare, dar miezul zilei este al meu.

Coloniile Exterioare, New Brazillia II, 3172

Întuneric.

Liniște.

Nimic.

Apoi, gândurile tresăltară:

Mă gândesc... deci eu... eu sunt Katin Crawford?

Luptă să scape de el. Dar gândul era el; el era gândul. Nu exista niciun loc acolo unde să te adăpostești.

O sclipire.

Un țiuit.

Mireasma chimionului.

Era începutul.

Nu! Se târî cu ghearele, cu unghiile, înapoi în întuneric. În conștiință îi reveni strigătul cuiva: „Amintește-ți de Dan...", iar cu ochii minții văzu epava umană ce se clătina pe picioare.

Alte sunete, mirosuri, îl străfulgerară în spatele pleoapelor.

Îngrozit de torent, lupta pentru a ajunge în stare de inconștiență. Totuși, teroarea îi acceleră bătăile inimii, iar pulsul din ce în ce mai rapid îl înălță tot mai sus, acolo unde îl aștepta splendoarea stelei muribunde.

Somnul fu biruit.

Își ținu răsuflarea și deschise ochii. Culori pastelate prindeau forme de perle înaintea lui. Coarde înalte se atingeau

una pe alta în sunete delicate. După aceea chimionul, menta, susanul, anasonul –, iar în spatele culorilor, o figură.

— Șoarece? murmură Katin și fu surprins să constate cât de clar se auzea pe el însuși.

Țiganul își luă mâinile de pe syrynx.

Culorile, aromele și muzica încetară.

— Ești treaz?

Șoarecele stătea pe pervazul ferestrei, cu umerii și partea stângă a feței scăldate într-o lumină arămie. Cerul din spatele lui era purpuriu.

Katin închise ochii, își puse din nou capul pe pernă și zâmbi. Zâmbetul devenea din ce în ce mai larg, își arătă dinții, apoi, fu din nou pe cale să izbucnească în plâns.

— Da.

Se relaxă, deschise din nou ochii.

— Da. Sunt treaz.

Se ridică singur.

— Unde suntem? Aceasta e stația cu echipaj uman a Institutului Alkane?

Dar prin fereastră se vedeau forme de relief.

Șoarecele se dădu jos de pe pervaz.

— Suntem pe luna unei planete numite New Brazillia.

Katin se ridică din hamac și merse la fereastră. Dincolo de instalația de captare a atmosferei, peste câteva clădiri joase, un peisaj stâncos negru cenușiu se desfășura spre un orizont de tip selenar. Inspiră un aer răcoros, contaminat cu ozon, după care se uită din nou la Șoarece.

— Ce s-a întâmplat? Am crezut că mă voi trezi ca...

— Vederea lui Dan a fost afectată în drumul spre soare. A ta, în timp ce ne îndepărtam de el. Datorită efectului Doppler, toate frecvențele erau deplasate la valori mai mari decât cele ale culorii roșii. Radiațiile ultraviolete detașează retina și produc efecte similare celor care l-au afectat pe Dan. Tyÿ a avut în cele din urmă o clipă liberă pentru a decupla, de la centrul de control, inpulsurile senzoriale. Știi, un timp

ai fost orb. Te-am dus la unitatea medicală odată ce pericolul a trecut.

Katin se încruntă.

— Atunci, ce căutăm aici? Ce s-a întâmplat după aceea?

— Am oprit lângă stațiile cu echipaj uman și am urmărit focurile de artificii de la o distanță sigură. A fost nevoie de puțin mai mult de trei ore pentru a atinge intensitatea maximă. În timp ce vorbeam cu echipajul de la Alkane, am recepționat semnalul căpitanului din *Papagalul Negru*. Așa că am pornit în viteză, l-am preluat, și le-am dat drumul tuturor cyborgilor conectați din cabinele *Papagalului.*

— L-ați preluat! Vrei să spui că a scăpat?

— Da. E în altă cameră. Vrea să-ți vorbească.

— Nu ne păcălea când vorbea despre nave ce pătrund în nove și ies pe cealaltă parte?

Porniră spre ușă.

Afară, traversară un coridor cu pereți de sticlă, dincolo de care se vedea peisajul accidentat al lunii. Katin se pierduse într-o contemplare extatică a pietrișului, când Șoarecele spuse:

— Aici.

Deschiseră ușa.

O rază de lumină căzu pe fața lui Lorq.

— Cine-i acolo?

Katin întrebă:

— Căpitane?

— Cum?

— Căpitane Von Ray?

— ... Katin?

Degetele i se încleștară pe brațele fotoliului. Ochii galbeni priveau fix; tresăreau; tresăreau; priveau fix.

— Căpitane, ce...?

Cute adânci îi brăzdară fața lui Katin. Lupta să își învingă panica, se străduia să nu-și trădeze încordarea.

— I-am spus Șoarecelui să te aducă să mă vezi după ce îți revii. Ești... ești în regulă. Asta e bine.

Suferința i se citi pe fața acoperită de cicatrice, după care, încet, dispăru. Pentru un moment însă, nu fusese decât suferință.

Lui Katin i se tăie răsuflarea.

— Ai încercat și tu să te uiți. Sunt bucuros. Întotdeauna am crezut că tu vei fi acela care va înțelege.

— Te-ai... te-ai prăbușit în soare, căpitane?

Lorq confirmă cu o mișcare scurtă a capului.

— Dar cum ai ieșit de acolo?

Căpitanul își sprijini capul de spătarul fotoliului. Ten întunecat, păr roșu cu fire blonde, ochii pierduți, astea erau singurele pete de culoare din cameră.

— Ce? Ai întrebat cum am ieșit? Va trebui să vorbești mai tare de acum încolo. Altfel nu te aud.

Izbucni într-un râs scurt, sacadat.

— E un secret pe care îl știe toată lumea. Cum am ieșit de acolo?

Un mușchi îi tresări pe maxilarul distrus.

— Un soare...

Lorq ridică o mână, cu degetele îndoite ca pentru a susține o sferă imaginară.

— ... se rotește, aidoma unei planete, unor sateliți naturali. Când vorbim de masa unei stele, rotația generează o incredibilă forță centripetă, ce se exercită la ecuator. După ce se termină procesul de acumulare a elementelor grele la suprafață, când steaua se transformă, de fapt, într-o nová, totul colapsează spre centru.

Degetele începură să-i tremure.

— Datorită mișcării de rotație, materia de la poli cade mai repede decât cea de la ecuator.

Își încleștă din nou mâinile pe brațele fotoliului.

— La câteva secunde după apariția novei, nu mai ai o sferă, ci...

— Un tor!

Ridurile îi brăzdară fața lui Lorq. Iar capul i se smuci lateral, parcă încercând să evite o lumină intensă. Apoi, fața cicatrizată se întoarse din nou spre ei, parcă pentru a-i confrunta.

— Ai spus tor? Un tor? Da. Soarele s-a transformat într-o gogoașă, cu o gaură în interior suficient de mare pentru a încăpea în ea două planete ca Jupiter, una lângă alta!

— Dar Institutul Alkane studiază novele de aproape un secol! Cum de nu și-au dat seama?

— Deplasarea materiei are loc în exclusivitate spre centrul soarelui. Dislocarea energetică are loc integral spre exterior. Deplasarea gravitațională va duce la dirijarea întregii materii spre gaură; dislocarea energetică menține temperatura în interiorul găurii la fel de coborâtă ca aceea de pe suprafața unei stele roșii gigantice, mult sub cinci sute de grade.

Deși încăperea era răcoroasă, Katin observă cum transpirația se prelingea pe ridurile de pe fruntea căpitanului.

— Extensia topologică a unui tor de asemenea dimensiuni – corona, tot ceea ce pot observa stațiile celor de la Alkane – este aproape identică unei sfere. Oricât de mare ar fi gaura, în comparație cu dimensiunile globului energetic, ar fi destul de dificil de identificat dacă nu știi exact unde se află sau dacă nu te prăbușești accidental în ea.

Pe brațul fotoliului, unul dintre degete zvâcni, tremură.

— Illyrionul...

— Ai... ai obținut illyrion, căpitane?

Din nou, Lorq își ridică mâna înaintea feței, de data asta strânsă într-un pumn. Încercă să se concentreze. Cealaltă mână i se întinse pentru a-l apuca, aproape reuși, se întinse din nou, dădu pe lângă, după care mai încercă o dată; degetele desfăcute le prinseră pe cele încleștate. Pumnul dublu tremura, ca afectat de paralizie.

— Șapte tone! Singurele elemente suficient de grele pentru a se acumula în centrul găurii sunt cele trei sute de elemente transuranice. Nu sfera Schwarzschild, pe care un mileniu de mecanică cuantică ar fi anticipat-o. Ci illyrion! Plutește liber

acolo, la îndemâna oricui dorește să meargă și să pună mâna pe el. Pilotează nava în interiorul novei, uită-te în jur pentru a vedea unde este și recoltează-l cu rotoarele de proiectare. Se acumulează pe nodurile proiectoarelor tale. Illyrion. Aproape fără impurități.

Mâinile i se desfăcură.

— Nu trebuie decât... să te bazezi pe impulsurile senzoriale și să te uiți în jur să vezi unde este.

Își lăsă capul în jos.

— Ea este acolo, chipul ei – chipul ei, o ruină uluitoare în mijlocul iadului. Și mi-am rotit cele șapte brațe peste toată întinderea zilei orbitoare pentru a pune mâna pe fragmentele infernului ce pluteau în jur...

Își ridică din nou capul.

— Există o mină de illyrion în New Brazillia.

Dincolo de fereastră, o planetă pestriță atârna masivă pe cer.

— Aici au echipament pentru a efectua operațiunile de manipulare a livrărilor de illyrion. Dar ar fi trebuit să le vezi expresiile când am adus cele șapte tone ale noastre, nu-i așa, Șoarece?

Râse din nou zgomotos.

— Așa e? Tu mi-ai spus ce fețe aveau, da? Șoarece?

— Așa e, căpitane.

Lorq aprobă din cap, respiră adânc.

— Katin, Șoarece, munca voastră s-a sfârșit. Ați primit carnetele de navigatori. Navele pleacă regulat de aici. Nu ar trebui să fie o problemă să vă îmbarcați în alta.

— Căpitane, îndrăzni Katin, ce vei face în continuare?

— În New Brazillia este o casă unde mă simțeam foarte bine când eram copil. Mă întorc acolo... pentru a aștepta.

— Chiar nu se poate face nimic, căpitane? Și eu am privit și...

— Ce? Vorbește mai tare.

— Am spus că totul e în regulă cu mine chiar dacă și eu am privit...!

Vocea lui Katin se frânse.

— Ai privit în timp ce te îndepărtai. Eu am privit încercând să-i descopăr centrul. Distorsiunile neurologice se manifestă inclusiv în creier. Neurocongruență.

Dădu din cap.

— Ashton Clark să fie cu voi.

— Dar, căpitane...

— Ashton Clark.

Katin se uită la Șoarece, apoi, din nou la căpitan. Țiganul potrivea distrat cureaua sacului. După aceea, își ridică privirea. Câteva clipe mai târziu, se întoarseră și părăsiră camera neluminată.

Afară, se uitară încă o dată la peisajul selenar.

— Deci, medită Katin. Von Ray îl are, iar Prince și Ruby nu.

— Sunt morți, îl informă celălalt. Căpitanul a spus că el i-a ucis.

— Ah!

Se uită la privelișteș. După un timp, continuă.

— Șapte tone de illyrion, iar balanța începe să se încline. Dragonul stagnează, în timp ce Pleiadele se dezvoltă. Vor avea loc unele transformări în Coloniile Exterioare. Binecuvântat să fie Ashton Clark deoarece în ziua de azi transferul forței de muncă nu este prea dificil. Totuși, vor fi niște probleme. Unde sunt Lynceos și Idas?

— Au plecat deja. Fratele lor le-a trimis un gram stelar de illyrion și au plecat să îl viziteze, dacă tot se află aici, în Coloniile Exterioare.

— Tobias?

— Așa e.

— Sărmanii gemeni. Sărmanii tripleți. Când se va afla de existența acestui illyrion, iar transformările vor începe...

Katin își pocni degetele.

— Nu va mai exista extaz.

Își ridică privirea la cerul aproape lipsit de stele.

— Suntem martorii unui moment istoric, Șoarece.

Celălalt își scoase ceara din ureche cu unghia de la degetul mic. Cercelul îi strălucea.

— Da. M-am gândit și eu la asta.

— Ce-ai de gând să faci acum?

Țiganul ridică din umeri.

— Chiar că nu știu. Așa că am rugat-o pe Tyÿ să îmi citească în cărți.

Katin ridică din sprâncene.

— Ea și Sebastian sunt jos acum. Animalele lor își fac de cap în bar. I-au speriat pe toți de moarte, iar barul e aproape praf.

Izbucni într-un râs aspru.

— Ar fi trebuit să vezi. Imediat după ce îl potolesc pe proprietar, vin aici, sus, să îmi citească în cărți. Probabil îmi voi găsi alt post de cyborg conectat. Nu prea mai are rost acum să mă gândesc la minele de illyrion.

Degetele strânseră sacul de piele de sub braț.

— Mai sunt încă multe locuri de văzut, mai am multe de cântat. Poate că noi doi putem rămâne împreună o vreme, să ne îmbarcăm în aceeași navă. Câteodată ești al naibii de ciudat. Dar nu îmi ești nici pe departe la fel de antipatic ca majoritatea oamenilor. Tu ce planuri ai?

— Nu am prea avut timp să mă gândesc la așa ceva.

Își băgă mâinile în buzunare și își lăsă capul în jos.

— Ce faci?

— Mă gândesc.

— La ce?

— Că aici sunt pe o lună perfectă; am terminat munca pe care o aveam, așa că, pentru o vreme, nu am motive de îngrijorare. De ce să nu mă așez și să lucrez serios la romanul meu?

Se uită în sus.

— Dar știi ceva, Șoarece? Nu sunt sigur că vreau să scriu o carte.

— Cum?

— Când mă uitam la acea nově... nu, după aceea, chiar înainte să mă trezesc și să cred că îmi voi petrece restul vieții cu bandaje pe ochi și cu dopuri în nas și urechi, când mi-am pierdut mințile, mi-am dat seama cât de multe lucruri nu am văzut, cât de multe lucruri nu am ascultat, mirosit, gustat – cât de puțin cunosc acele aspecte fundamentale ale existenței pe care tu le ai efectiv la degetul mic. Și căpitanul...

— Ce dracu'! exclamă Șoarecele.

Cu degetele de la piciorul gol șterse praful de pe cizmă.

— Nu ai de gând să îl termini, după toată documentarea pe care ai făcut-o deja?

— Șoarece, aș vrea. Totuși, încă nu am un subiect. Tocmai mă pregăteam să plec și să găsesc unul. Acum nu sunt decât un tip genial cu multe lucruri de spus, dar fără niciun personaj pe măsură.

— Asta înseamnă că renunți, mormăi țiganul. Ce părere ai despre căpitan și *Roc*? Și ai spus că vrei să scrii despre mine. E în regulă, dă-i bătaie. Și scrie și despre tine. Scrie despre gemeni. Chiar crezi că te vor da în judecată? Le vei gâdila al naibii orgoliul, amândurora. Vreau să îl scrii, Katin. Poate nu sunt în stare să îl citesc, însă voi asculta sigur dacă mi-l citești.

— Ai face-o?

— Desigur. Ți-ai făcut atâtea speranțe, iar dacă te oprești acum nu vei fi deloc fericit.

— Șoarece, mă ademenești. Timp de ani de zile nu am vrut să fac nimic altceva.

Apoi, Katin râse.

— Nu. Încă gândesc prea mult. Această ultimă călătorie a lui *Roc*? Sunt deplin conștient de modelele arhetipale pe care le urmează. Mă pot vedea deja transformând-o într-un fel de căutare alegorică a Graalului. Numai așa o pot face,

inserând tot felul de simboluri mistice în ea. Îți amintești de toți acei scriitori care au murit înainte de a-și termina relatările despre Graal?

— Oh, Katin, spui numai prostii. Trebuie să îl scrii!

— Prostii, așa cum e Tarotul? Nu. Mi-ar fi teamă pentru viața mea dacă aș face un asemenea lucru.

Din nou, se uită la peisaj. Luna, pe care o cunoștea atât de bine, pentru o clipă îl contopi cu tot necunoscutul de dincolo de el.

— Vreau să o fac. Chiar vreau. Totuși, va trebui să lupt cu nesfârșite blesteme chiar de la început. Poate voi reuși. Dar nu cred. Presupun că singura modalitate de a mă proteja de blesteme ar fi să abandonez cartea înainte de scrierea ultimului capitol.

Atena, martie 1966
New York, mai 1967

Mulțumiri

Autorul le este pe deplin recunoscător Helenei Adam și lui Russell FitzGerald pentru sprijinul acordat în ceea ce privește Graalul și interpretarea cărților de Tarot. Fără ajutorul lor, *Nova* n-ar fi strălucit atât de puternic.

Paladin SF

Ann Leckie
Răzbunare ancilară

Traducere din limba engleză
de Petru Iamandi

hardcover
400 de pagini
145 x 215 mm

Breq este aproape de a-și îndeplini obiectivul care a obsedat-o fără încetare vreme îndelungată – acela de a răzbuna distrugerea unei nave spațiale. Dar ultimul pas pe care trebuie să-l facă se dovedește cea mai grea încercare a misiunii ei, în joc fiind propria-i viață. De ce ar fi o navă spațială dispărută demult atât de importantă pentru o locuitoare anonimă din galaxie? Secretul lui Breq ar putea zdruncina temeliile Imperiului Galactic.

Paladin SF

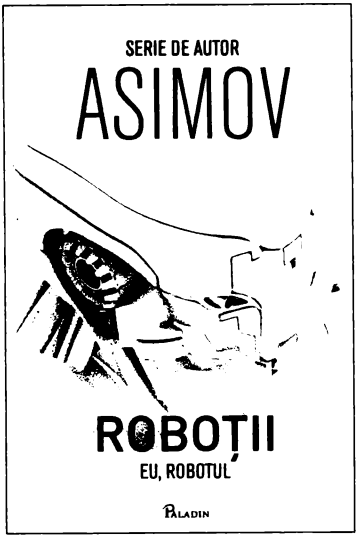

Isaac Asimov
Roboții.
Eu, robotul

Traducere din limba engleză
de Antuza Genescu

hardcover
280 de pagini
145 x 215 mm

Nu au voie să facă rău niciunei ființe umane, trebuie să se supună ordinelor oamenilor și nu-și pot pune în pericol existența... însă doar atâta timp cât nu încalcă primele două reguli. Acestea sunt cele Trei Legi ale Roboticii cu care au fost programați roboții cu inteligență artificială.

Eu, Robotul este o colecție de nouă povestiri relatate din perspectiva unui robopsiholog care dezvăluie aventurile primilor roboți inteligenți creați de om. De la publicarea lor, povestirile lui Isaac Asimov au fost sursă de inspirație pentru numeroase ecranizări.

Paladin SF

Robert A. Heinlein
Străin într-o țară străină

Traducere din limba engleză
de Radu Hăulică

hardcover
360 de pagini
145 x 215 mm

Mike s-a născut pe Marte și a fost crescut de marțieni. Ani mai târziu, ajunge pe Pământ și este nevoit să învețe să se comporte ca un om, ceea ce nu-i e deloc ușor. Însă încet-încet, tânărul ajunge să dea el o lecție umanității, ajutându-și discipolii să cunoască o nouă dimensiune spirituală și schimbându-le viețile pentru totdeauna. Ironia și umorul specifice lui Heinlein se fac din plin simțite în acest roman provocator și controversat.

De același autor:

Substituirea
Luna e o doamnă rea
Infanteria stelară

Paladin SF

Poul Anderson
Orion va răsări

Traducere din limba engleză
de Horia Nicola Ursu

hardcover
704 de pagini
145 x 215 mm

În urma unui război atomic mondial care a devastat Pământul, în lume apare o nouă religie, ai cărei adepți, adoratori ai Geei, sunt ultraecologiști. Eforturile lor oarbe pentru menținerea unei planete curate vor declanșa însă un conflict de proporții cu vizionarii care aspiră să ajungă în spațiu folosindu-se de energia nucleară.

Lupta se anunță crâncenă, iar războiul final se va purta între Ostrovul Ceresc și enigmaticul Orion. Va reuși Pământul să supraviețuiască și de această dată?

Paladin SF

Dmitri Gluhovski
Metro 2033

Traducere din limba rusă
de Antoaneta Olteanu

hardcover
624 de pagini
145 x 215 mm

În anul 2033, supraviețuitorii unui război atomic planetar încearcă să-și continue existența sub pământ, în stațiile de metrou din Moscova, unde pericole nebănuite îi așteaptă la tot pasul. În lupta cu Întunecații – creaturi misterioase care trăiesc la suprafață și care coboară în adâncuri în căutarea oamenilor –, Artiom, personajul central al cărții, trece prin experiențe care îi demonstrează că cel mai mare pericol pentru om rămân tot oamenii. *Metro 2033* este un roman apocaliptic ce clădește un univers de coșmar pe ruinele lumii imperfecte a zilelor noastre.

Grupul Editorial ART
Comenzi – Cartea prin poștă
C.P. 4, O.P. 83, cod 062650, sector 6, București
tel.: 021.224.01.30, 0744.300.870, 0721.213.576;
fax: 021.369.31.99
Comenzi – online
www.editura-art.ro
www.editura-paladin.ro